

DE STER VAN NEDERLAND

Groote schoonmaak.

Wijd niet slechts aan een proper huis
Uw volle kracht en vlijt:
Bedenk toch, er is evengoed
Een zieleschoonmaaktijd.

De schimmel die men laksheid noemt,
Verstrooi haar op den wind!
Delf diep in 't diepste van uw hart,
Wees voor geen schuilnest blind.

Raag al dat stoffig spinrag weg
Van zelfzucht en van wrok,
Geen hoekje blijve onaangeroerd
Van keldervloer tot nok.

Die gore ballast van 't gemoed:
De haat, de vrees, de onvree,
Waarom die langer meegesjouwd?
't Is rommel! Weg er mee!

't Geweten moet geboend, geschuurd,
't Moet smetloos zijn en frisch,
Dan weet ge pas, en eerder niet,
Wat „groote schoonmaak” is.

Wijd niet slechts aan een proper huis
Uw volle kracht en vlijt,
En weet: het NU is voor Uw ziel
De beste schoonmaaktijd!

FRANK I. KOOYMAN.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang — No. 20

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

VAN EEN OUDE VERHANDELING OVER 1 COR. XV: 29, 30	339
DE NIMMER EINDIGENDE VRAAG	342
WAT DE NAVAJO'S GELOOVEN	344
VAN DE REDACTIE:	
DE KAARSVLAM	346
VAN HART TOT HART:	
MÉT VOLLE ZEILEN	347
ONDER DE MARTINI	349
GENEALOGISCHE ZONDAGSSCHOOLLES	350
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	352

Zoekt gij een cadeau voor uw familie of vrienden,

Geeft dan een Zang- of standaardboek van de Kerk.

NEDERLANDSCHE ZENDING

Laan van Poot 292, Den Haag, Telefoon 393617

VAN EEN OUDE VERHANDELING OVER I CORINTHE XV : 29, 30.

De schrijver onderscheidt drie verschillende doopen.

1°. De **waterdoop**, hetzij dan die van Johannes of den christelijken⁴⁾ (van dezen laatsten wordt niet gesproken in Lukas, II Cor., Philip., I en II Thess., de pastor-brieven, Philemon, Jacob., II Petr., tenzij 1:9 daaraan gedacht worde, I, II en III Joh., en Openb.).

2°. De **Geestesdoop** (baptismus flaminus) Matth. 3:11, Markus 1:8, Lukas 3:16, Joh. 1:33, Hand. 1:5 en 11:16. Ook I Corinthe 12:13 wordt zijns inziens niet aan den waterdoop, maar aan geestesdoop gedacht, evenals Titus 3:5, omdat de waterdoop eigenlijk wel **reiniging of afwassing der zonden** afschaduwet (Hand. 22 vs. 16, Rom. 6:3) maar niet of althans niet onmiddellijk **vernieuwing en heiliging des levens**, die, als werking des Heiligen Geestes, eerst na den doop behoorde te volgen. Immers de mededeeling des Geestes geschiedt volgens Mattheus 3:16, Markus 1:10, Lukas 3:21, 22, Hand. 2:38, 8:12—17 en 19:1—4 niet **door**, maar **na** den doop.

3°. De **Vuurdoop of Lijdensdoop** (lavacrum of baptismus sanguinis), d.i. van het lijden om des geloofs wil, hetzij dit al of niet met den marteldood eindigde (Matth. 20, 22 vg) Markus 10:38, 39, Lukas 12:50. Het komt hier op het beginsel aan en niet op het feit; het beginsel nu bestaat in het geduldig en moedig trotseeren van alle verdrukkingen om Christus' wil.

Van dezen drievoudigen doop is hij het hoogste voorbeeld, die niet alleen door middel van hem, die gekomen is door water en bloed, den Geest ontvangen heeft, maar die ook is in het water en in het bloed of door het water en het bloed. Joh.3:34, I Joh. 5:6. In hem alzo zien wij meer dan in iemand anders de „drie, die getuigen”, de geest en het water en het bloed, vs. 7 en 8, al worden deze benamingen hier meer in algemeenen zin genomen, daar immers water-, geestes- en bloeddooop bij alle christenen als getuigen opgevat kunnen worden. Nu meen ik te mogen aannemen — aldus vervolgt schrijver — dat op onze plaats het doopen niet van den waterdoop, maar van den lijdensdoop verklaard moet worden. Neem toch eens aan, dat hier de waterdoop bedoeld is, dat er alzo gezegd wordt: Sommigen laten zich ten nutte van **de** dooden, d.i. van alle in Christus gestorvenen, doopen. Dan moet dit zoo opgevat worden: Sommigen laten zich door den doop in de gemeente op nemen met het bepaalde doel, om nut aan te brengen aan de dooden. Vooreerst is het al zeer onwaarschijnlijk, dat iemand bij de toetreding tot de christelijke gemeente en zijnen doop niet eerst en vooral zijne eigene schuldvergeving, verzoening, verlossing zou hebben bedoeld, of dat hij zich bepaaldelijk zou hebben laten doopen ten nutte van het doodenrijk. Maar ten tweede pleit het gebruik van den tegenwoordigen tijd van het werkwoord doopen

zeer sterk tegen deze opvatting; dit toch duidt aan, dat sommigen dit nog heden doen, en ook verder zullen doen, en niet dat dit een handeling is, eens geschied, die nu in het verledene ligt. Het gedoopt worden moet alzoo opgevat worden in denzelfden zin als waarin Jezus zegt van Jacobus en Johannes: den doop, dien ik onderga, zult gij ondergaan. Markus 10 : 39.

Om nu te begrijpen, hoe zulk een toewijding aan de zaak van Christus, waarbij men alle lijden geduldig trotseert, al moet men als bloedgetuige sterven, aan de dooden, de gemeente van hen, die in den Heer stierven, ten goede kon komen, moet men zich in de denkbeelden der oudheid verplaatsen. Men geloofde n.l. reeds van oudsher, dat de dag der wraak en der verlossing niet kon aanbreken, tenzij dat de mate der ongerechtigheid der vijanden van Christus, of in het algemeen der vijanden Gods, vol geworden was, tenzij dat er alzo eene zekere lijdenssom was bereikt.....

De schrijver, na dit geloof met verschillende teksten uit den Bijbel te hebben toegelicht (Jer. 51 : 13, Joël 3 (4) : 13, Matth. 23 : 29 vgg., Luk. 21 : 24, 31, 2 Thess. 2 : 2, 3 en Openb. 17. Er worden er meer genoemd, maar hiermede zij volstaan) besluit zijn lezing met de volgende woorden:

„Nu wordt de geheele plaats duidelijk: Gij, die de opstanding der dooden loochent, gij vereert en bewondert het gedrag van die geloofshelden, die hun leven veil hebben tot heil van het Koninkrijk Gods,

om dit te doen komen, en gij vereert ook mij, die met hetzelfde doel mij iederen dag aan levensgevaar bloot stel. Wanneer gij nu bedenkt, dat alleen het geloof aan de opstanding de kracht is, die en hen en mij tot zulk een lijdensleven in staat stelt, hoe kunt gij dan tegelijk ons vereeren, en de opstanding der dooden loochenen? Zoo is dan uwe vereering van ons eene **protestatio actui contraria** ⁵⁾ tegenover uwe ontkenning van de opstanding. Deze geloofshelden, dit ten behoeve van de dooden doende, doen dit tegelijk voor zichzelf, daar zij immers na hunnen dood ook behooren tot de gemeente van hen, die in den Heer zijn gestorven. Hier geldt als algemeene regel, wat Paulus 1 Cor. 9 : 27 van zichzelf zegt: „opdat ik niet, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde.“

NASCHRIFT.

Mijn oorspronkelijk plan om na deze uitspraak van den schrijver afscheid van zijn onderwerp te nemen, laat ik varen, daar ik de verleiding niet kan weerstaan de lezing van de Kerk van Christus daar tegenover te stellen. Kort en zoo duidelijk als mij mogelijk is, mij hier alleen aan den Bijbel houdend.

Zij toch stelt voorop, dat hier inderdaad van den doop door onderdompeling sprake is, zij sluit evenals de schrijver deed, alle concessies van Paulus' kant uit en gaat dus uit van de stelling, waartoe schrijvers eigen redeneering hem in dit geval onvermijdelijk leidde:

Het geloof in de opstanding sluit het aanvaarden van den doop voor de dooden als wijsheid in zich.

De opstanding als een feit derhalve aanvaardend, weten wij, dat Christus ons leert, dat er een opstanding is zoowel van de onrechtvaardigen als van de rechtvaardigen. (Joh. 5 : 28, 29). Wie zijn de rechtvaardigen? Zij, die het Evangelie uit den mond van Gods dienstknechten, die tot het verkondigen ervan opdracht van Hem of namens Hem hadden ontvangen, hoorden, aannamen en gehoorzaamden. De onrechtvaardigen zijn zij, die het Evangelie wel gehoord, doch niet aangenomen en niet gehoorzaamd hebben. Die hun eigen weg zijn gegaan en zichzelf wetten hebben gesteld.

Maar wat met de vele millioenen, die nooit van Christus en Zijn Evangelie hebben gehoord?

Zij, die het op aarde niet vernamen, hooren het in het hiernamaals. (1 Petr. 4 : 5, 6). De levenden en de dooden zullen dus worden geoordeeld naar denzelfden maatstaf, want God is een Heerscher, een Rechter van levenden en dooden beide.

(Matth. 22 : 23—32, Hand. 10 : 42, 2 Tim. 4 : 1). Voor de dooden gelden dus dezelfde voorwaarden tot toelating in Gods Koninkrijk als voor de levenden. Dus ook de noodzakelijkheid van den doop. In Joh. 3 : 3 wordt tusschen dezen ook geen onderscheid gemaakt. De dooden kunnen zich echter niet aan den doop onderwerpen. Dit werk nu, wordt van de levenden verlangd. En van **dat** werk, van dien plaatsvervangenden doop voor de dooden sprak Paulus. Zonder eenige verdere toelichting; zijn hoorders kenden het.

Christus gaf Zijn leven niet alleen voor de weinigen, die Hem kennen, doch voor allen, die op aarde hebben geleefd, leven en zullen leven. En gelijk Jezus werk verrichtte, dat niemand anders dan Hij kon doen, zoo wordt van ons verlangd, dat wij plaatsvervangend werk zullen doen voor onze voorouders, die voor dat werk zelf niet in staat zijn. Het is een Goddelijk gebod en geen bijgeloovig gebruik. Een gebod, zóó ernstig en heilig, dat bij veronachtzaming ervan de aarde zou worden gevloekt (Mal. 4 : 5, 6).

A. D. J.

¹) Vette druk van mij. A. D. J.

²) *Protestatio actui contraria*. Een verklaring in strijd met de daden.

Gezamenlijke opzegging voor November.

O Heiland, wat komt ooit Uw liefde nabij?
 Hoe hebt Ge U vernederd voor zondaars als wij?
 Uw kribbe getuigt van Uw liefde en geduld.
 Uw kruishout verkondigt ons vrijspraak van schuld.

Spreuken 22 : 8—9:

Die onrecht zaait, zal moeite maaien; en de roede Zijner verbolgenheid zal een einde nemen.

De nimmer eindigende weg

De O.O.V. start, de O.O.V. in Nederland, de geheele jeugd van dit land in modern Zion. De meer ervaren Heiligen zullen voor hen trekken. De tijden zijn moeilijk, de bezwaren voor organisaties vele, daarom moet de O.O.V sterker dan ooit, haar start aanvangen voor de reis op de nimmer eindigende weg, de weg van ontwikkeling en vooruitgang tot eeuwige volmaking! Daarom zullen wij beginnen een sterke leuze tot de onze te maken. Een leuze voor alle tijden, doch speciaal ook voor de onze. Een leuze welke bekend en geliefd zal worden onder de Heiligen, omdat zij sterk en schoon is en ook omdat onze grijze kerkleider de Profeet, Ziener en Openbaarder Heber J. Grant haar als lijfspreuk heeft. Juist nu geeft deze lijfspreuk veel te overdenken.

„Hetgeen, waarin wij volhardden, valt ons steeds gemakkelijker te volbrengen; niet dat de aard van den arbeid zich heeft gewijzigd, doch omdat wij in kracht zijn toegenomen.“

Deze leuze zullen wij met elkaar herhalen elke O.O.V.-avond, wij zullen er over spreken telkenmale, wij zullen haar gebruiken en bovenal... er naar leven. Op de nimmer eindigende weg zijn de moeilijkheden gegeven om overwonnen de worden. Aan de hand van onze nieuwe leuze zullen wij dit thans

gaan doen in de O.O.V. De bezwaren van te weinig kolen en punctueele verduistering met mannenmoed van de baan ruimen, de onderverdeling in onze geliefde klassen; Senioren, Mannen, Arenleesters en B.K.-meisjes met krachtige hand werkstelligen, opdat wij in opwaartsche lijn de nimmer eindigende weg zullen bewandelen. Juist nu dienen wij gezamenlijk plannen te maken in onze klassen, plannen tot ontwikkeling en vooruitgang onzer jeugd. De kans is daar, nog mogen wij vergaderen, nog plannen ten uitvoer brengen. Laten wij deze kans grijpen en benutten. Onze trouwe kerkleiders in Nederland deden hun uiterste best. Zij gaven de O.O.V. twee nieuwe Hoofdbestuursleden om de bestaande leiding bij te staan. Zij gaven U een pracht van een startkans in Rotterdam. Dat was een groote verrassing, welke U met blijdschap hebt begroet. Grootsche plannen zijn in bewerking voor activiteiten, zoals wij die enkele jaren geleden hadden. Wij zullen onze toespraken weer moeten kennen. Onze debatten zullen weer spanning brengen, weergegeven geschiedenissen zullen ons boeien en tooneelspelen brengen ons handen vol werk. Dat is wat de jeugd noodig heeft, ontwikkeling en goede ontspanning, waarvoor ook alweer eerst gewerkt

is. De belooning voor het slagen in de activiteiten blijft nog een geheim. Uw O.O.V.-leiders zullen U daarover inlichten. Dat ze de moeite ruimschoots waard is, kunnen wij U echter wel verzekeren. Zoo dan, weet dat Uw leiders werken, werk ook, help mee aan de opbouw van Jong Zion. God zal U beloonen en

Zijn geest zal U leiden op de nimmer eindigende weg, welke vol vreugde en blijdschap is omdat zij van de eene Heerlijkheid naar de andere voert. Start en... volhardt tot het einde.

Uw broeders en zusters in het Evangelie,

Het Hoofdbestuur der
O.O.V. in Nederland.

Ons Taalhoekje.

Hoe is het nu?

Dubbele ontkenningen. — Een dubbele ontkenning vormt een bevestiging.

Ik heb hen vele malen geschreven, doch nooit **geen** antwoord gekregen. Dit beteekent dat er steeds **wel** antwoord kwam en dus het tegengestelde van wat men bedoelt.

Dubbele ontkenningen zijn voorts zinnen als de volgende:

Evenmin als Vondel was Hooft geen schilder. Dit moet zijn:

Evenmin als Vondel was Hooft een schilder. Of:

Evenals Vondel was Hooft geen schilder.

Nooit niet. Deze uitdrukking is natuurlijk ook een dubbele ontkenning.

Zorg dus dat ge nooit zegt, al zijt ge nog zoo in vervoering: Nu niet en nooit niet! Want dan spreekt ge uzelf in deze vijf woordjes tegen. Het moet zijn: nu niet en nooit.

DISTRICTS-CONFERENTIE.

De Districtsconferenties zullen gehouden worden te:

Amsterdam	2 November a.s.
Utrecht	9 November a.s.
Groningen	16 November a.s.
Rotterdam	30 November a.s.

Vergaderingen zullen gehouden worden: 10.30—12 uur v.m. en des n.m. 4—6 uur.

Des n.m. 2.30 uur vergadering voor alle ambtenaren en ambtenarissen, priesterschapdragers en gemeentebesturen.

Zang en muziek. — Allen welkom.

Wat de Navajo's gelooven.

door Oud. Richard P. Evans
vertaald door H.

In de uiterste Noordwesthoek van de Staat Nieuw-Mexico, in het reservaat der Navajo-Indianen, staat een reusachtige zuil van zandsteen en lava, die 1864 voet boven de woestijnvlakte uitsteekt en waarvan de bovenste punt meer dan 9000 voet boven de zeespiegel uitreikt. Deze massa is een vulkanische, en volgens de geologen werd het eeuwenlang geformeerd gedurende een groote vulkanische storing, die groote kloven in de aarde veroorzaakte, waardoor massa's gesmolten steen naar boven schoten om machtige monumenten te vormen, wier grillige omtrekken nu de horizon in het Navajoland overheerschen.

Aldus was de oorsprong van de „Scheeprots“, zoo genaamd door vroegere onderzoekers, die van verre zijn gelijkenis zagen met het zeil van een schip, drijvend op een woestijnzee van waaierend zand.

Gedurende bijna vier eeuwen dient het als een baken voor reizigers, die de Westelijke vlakten overtrokken. Gedurende jaren hebben avonturiers getracht zijn top te bereiken, maar deze staat daar nog onoverwonen.

Men heeft belooningen uitgeleefd voor wie hem beklom, maar zelfs geoeffende Alpenbeklimmers hebben menigmaal tevergeefs hun krachten beproefd op de ondoordringbare rotsen.

Voor de roode inboorlingen is

hij een heiligdom. Hij is meer dan een baken voor hen, hij is de bron van tallooze overleveringen. Voor hen is hij de Saa-Bit-Tah-E, de rots die vliegt, de rots die loopt.

Voor de verklaring van deze titel wijzen zij naar de drie vulkanische muren, die zoodanig bij de rots geplaatst zijn, dat zij den indruk geven van uitgespreide vleugels en staart van een reusachtigen vogel.

Ouderling R. Evans heeft bijna zijn geheele leven geleefd onder de Navajo-Indianen en spreekt hun taal vloeiend. Zijn vader leidt een handelspost in Shiprock, New-Mexico, waardoor de schrijver een uitmuntende gelegenheid heeft met de inwoners, waarvan 90 procent Indianen, te spreken.

Het was naar het land van Saa-Bit-Tah-E, dat Nah-Yay-Naze Ghun, de Machtige kwam om in zijn toorn de spraak van alle menschen te verwarren om hun slechtheid te straffen. Het was in de schaduw van deze rots, dat hij in genade kwam om de dooden op te wekken en vele andere machtige daden te doen.

Ieder rood Indianen-kind kent de oude verhalen, verteld door rimpelige grootouders, gezeten bij flikkerende kampvuren en daarbij kinderlijke verbeelding opwekkende met evenveel effect als de machtige sagen van onze eigen kinderjaren.

Bijzonder interessant is de legende van de „Rots Die Vliegt”. Zooals gewoonlijk bij onbeschreven inlandsche legenden, wordt waarheid vermengd met verdichtsel in deze verhalen, maar de trouwe lezers van het Boek van Mormon zullen weinig moeite hebben de bedoeling te begrijpen en de bron te ontdekken.

Lees nu het verhaal, zooals U het zoudt kunnen hooren vertellen uit de mond van een Navajo.

„Vele manen geleden dwaalden onze voorvaders in een zeer ver land. Het gelek op het land waarin wij vandaag leven — een land van bergen en vlakten, van bosschen en woestijnen. Het lag aan de andere zijde van een groot water. Het volk was gelukkig totdat roof en strijd begon. Gewaarschuwd voor verwoesting voerde de leider van onze vaders hen weg uit het land nabij Saa-Bit-Tah-E, de rots, die over hen waakte in dat land, zooals hij nu in onze tijd in dit land ook doet. Zij reisden langzaam, terwijl zij vele ontberingen leden. Tenslotte bereikten zij hun doel en achter hen konden zij bewijzen van groote vernielingen zien. De donder rommelde wanneer Nah-Yay-Naze-Ghun stralen van vernietigende bliksem naar de aarde schoot. Biddend voor bevrijding, beklommen de trekkenden de hellingen van de oude Saa-Bit-Tah-E, hun eenigste plaats van ontkoming.

Plotseling schudde de aarde en onze vaders werden verschrikt toen zij de rots voelden bewegen en de aarde onder hen zagen wijken. De rots zweefde weg,

weg van vernieling, strijd en vervolging. Dagenlang zweefde hij boven vreemde landen, over vele wateren naar een nieuw land, waar geen ander volk was te vinden. Daar kwam Saa-Bit-Tah-E eindelijk weer tot rust en onze vaders kwamen af om een nieuw leven te beginnen, terwijl zij zich verheugden over hun groote bevrijding.

Saa-Bit-Tah-E heeft zich sindsdien niet meer bewogen, maar staat en houdt de wacht over ons geliefd land. Nooit zal hij meer behoeven te vliegen, want wij blijven hier tot Nah-Yay-Naze-Ghun, de Machtige, weer komt om zijn kinderen te bezoeken.

—

Een eenvoudig verhaal, eenvoudig verteld is de legende van de „Rots die Vloog”. Maar welk een rijkdom van versterkend bewijs houdt het in voor de lezers van het Boek van Mormon. Zonder het zelf te weten, vertellen de Navajo's de geschiedenis van Lehi's reis met zijn volgelingen van Jeruzalem naar het Amerikaansche vasteland. Lezer, kunt gij de gelijkenis niet zien? Zij vertellen van Lehi, die in Jeruzalem doolde. Slechtheid bracht de toorn van God over de stad en Lehi, gewaarschuwd voor Jeruzalem's verwoesting, nam zijn familie en volgelingen en vluchtte, gevoerd door goddelijke leiding door de vreemde wildernis met tal van beproevingen naar de kust van de zee. Toen volgde de lange oceaansreis en de aankomst in hun Beloofd Land, bereid en gereed gehouden voor hen.

15 OCT. 1941

VAN DE REDACTIE

DE KAARSVLAM.

Selma Lagerlöf, de bekende Zweedsche schrijfster, beschreef in één van haar Christus-legenden de figuur van een Italiaansch kruisridder.

Volgens deze legende ging deze ridder naar het heilige graf van Christus en ontstak een kaars aan het licht dat daar brandde. In overmoed en bewust van zijn kunnen gaf hij het voornemen te kennen deze kaars brandend over te brengen tot binnen de kerk van Florence, zijn vaderstad.

Het leek hem een zeer gemakkelijk werkje — lachende ging hij op weg — het bleek echter een bijkans onmogelijke taak te zijn. Opgeven wilde hij echter niet en het werd het eenig belangrijke en louterende doel van zijn leven. Veel, heel veel moeilijkheden moest hij overwinnen en telkens als hij hopeloos neerzit en denkt dat nu toch waarlijk zijn licht is gedoofd, is er door

de kaars zelve iets anders tot branden gebracht, zoodat hij de gedoofde kaars weer aan haar eigen heilige vuur kan ontsteken.

Welke groote symbolische betekenis is hier in vervat?

Onze Heer, Jezus Christus is dat Heilige vuur, de gouden vlam van het leven. Hoe schitterend schijnt ons dikwijls dat licht, en hoe gemakkelijk te dragen — maar dan — verzwakt het licht en schijnt het te vergaan. Maar hier ligt onze taak. Steeds weer moeten wij ons licht ontsteken aan het Heilige vuur, Jezus Christus. We moeten onze kaars brandende houden en dragen tot in onze Vaderstad. Daar zullen we veel, zoo niet alles voor over moeten hebben en het onmogelijke... mogelijk moeten maken.

Ons licht brandende houden moet ook voor ons het bezielende doel van ons leven zijn.

T. C. H.

Een vliegende rots? Neen, dat schijnt ongelooflijk, maar ontdoet Saa-Bit-Tah-E van de legende en gij hebt de geschiedenis van Lehi. En wie weet, misschien noemden de ontdekkingsreizigers de rots juister, dan zij zichzelf konden realiseeren. Misschien zal

eens de nauwkeurigheid van deze legende tot gevolg hebben de oprichting van de „Scheepsrots” als een symbool van het groote schip, dat de vaders der eerste Amerikanen over de wateren bracht naar hun tegenwoordig tehuis.

Het beste van alles is om bij alle gelegenheden zooveel goeds te verrichten als mogelijk is.

Socrates.

VAN HART TOT HART.

MET VOLLE ZEILEN!

Dat klinkt U ongetwijfeld ouderwetsch in de ooren: met volle zeilen! Wij, moderne menschen zullen waarschijnlijk liever hooren: volle kracht vooruit of zoo iets. Als zeeman van den technischen dienst aan boord gaat mijn hart inderdaad ook naar een krachtig gebouwd stoom- of motorschip met mooie lijnen uit en kan ik altijd vreugde gevoelen bij het zien of hanteeren van een mooie technische inrichting dezer schepen.

Maar een mooi, vol getuigd zeilschip, met blanke zeilen, goed liggend voor een passenden wind bij een levendig bewogen zee vormt een beeld van groote bekoring. Hebt U dit wel eens in werkelijkheid gezien? En heeft U er dan niet intens van genoten? Sierlijk en krachtig, vol verrassende afwisselingen doorklieft zoo'n trotsche driemaster rustig en bijna geruischloos het zilte nat. Als een mooie, trotsche watervogel gaat het daar. Statig en toch vol gratie. Veel komt U dit beeld niet meer tegen. Jammer genoeg.

Wanneer wij destijds te Vlissingen vanaf de boulevard de gaande en komende schepen naar en van Antwerpen volgden, was daarbij heel zelden nog een zeilschip. Dit neemt niet weg, dat ook de andere scheepvaart hoogelijk interessant was.

Wat een verscheidenheid van schepen! Groote en kleine, goed onderhoudene en verwaarloosde, mooi van lijn en plomp van vorm,

met hooge of lage schoorsteenen, ja zelfs zonder schoorsteenen. Kortom, voor den liefhebber viel er op deze boulevard, waar de scheepvaart vlak langs trok, altijd te genieten en te peinzen.

Te peinzen, ja waarover al niet! Aan boord van al die schepen: menschen. Uit alle oorden der aarde. Van heinde en verre. Uit allerlei volken. Varende onder de meest verschillende vlaggen. Van de meest uiteenloopende zeden en gewoonten. En toch — allen kinderen Gods. Allen met één-zelfde doel: geluk, vrede, vreugde. De diepste verlangens van iedere bewuste menschenziel.

En dan de lading! Wat bergen al die schepen wel voor geheimzinnigs in zich. Sommige ervan zijn passagiersschepen, drijvende kleine steden, vol comfort en luxe. Er zijn vrachtschepen bij zoo diep en zwaar beladen, dat men vreest, dat de minste deining of golfslag het schip zal doen velloopen. Andere schepen liggen hoog op het water. Varen in ballast. Hun voortstuwens slaan boven het water uit. Veel lawaai makende ziet men ze komen en gaan.

Eerst worden al die schepen grooter en grooter. Blij passeeren ze ons dan. Men staart van beide kanten naar elkaar. Soms wordt er gezwaaid over en weer. Dan is het gebeurd. Verder gaan ze, steeds verder. En kleiner en kleiner worden ze. Iets van weemoed omvangt ons. Straks duidt

nog slechts een ver rookwolkje waar het schip aan de horizon verdween.

Los van de menschen aan boord heeft voor de meeste zee-lui elk schip zijn eigen karakter. Ik vergelijk schepen graag met menschen. Ook omgekeerd, hoe oneerbiedig dit misschien moge klinken.

Maar — en nu grijp ik naar mijn grootste vereering, het zeilschip, terug — zeilen wij niet allen op de zee des levens? Op de open zee, dan weer langs klippen en zandbanken, door stormen en geplaagd door tegenwind, in mist en regen, met zonschijn en goeden wind. Soms moeten de zeilen gereefd worden, een ander maal zelfs weggenomen. Dan weer als teeken van rouw de vlag halfstok. Maar steeds verder. Waarheen?

Naar de kusten van het Eeuwig Leven zeilen wij. Naar de veilige haven van Gods huis. Daar hopen we eenmaal aan te leggen. Dan wordt de lading bekeken.

Liggen we diep? Is onze lading kostbaar en dus van veel betekenis? Rijk en veelzijdig? Of voeren we onder veel geraas in ballast? Komen we wellicht ledig aan? Zooals verteld van het stoomschip.

Mocht het aldus met ons zijn: Diep en rijk beladen met eeuwige, blijvende waar. Veelzijdig en met veel schoons bevraacht. Goede koers gehouden, geleid door Gods kompas. Ons geweten als de krachtige hand aan het roer. Ons geloof en onze getuigenis als ons licht in donkere nachten. De goede wind van Gods onmisbaren zegen.

Het kruis van onzen Meester als de lichtbaak, de vuurtoren om ons den weg naar de veilige haven te wijzen. De sterke, blanke zeilen van ons innig gebedsleven.

En dan een veilige en behouden aankomst.

Dus broeders en zusters:

Met volle zeilen en diep bevraacht, rijk en goed.

P. Vlam.

Wij willen ons zelf overwinnen.

Laten wij ons zelf overwinnen en dan uitgaan zoo ver wij kunnen, en al het booze dat wij om ons heen zien, onderwerpen. En wij willen het doen zonder geweld te gebruiken, zonder de vrije wil der menschen aan te tasten. Wij willen het volbrengen door overreding, lankmoedigheid, geduld, vergeving en onvervalschte liefde, waardoor

wij de harten, de toenadering en de zielen der menschen kunnen winnen voor de waarheid die ons God geopenbaard heeft. Wij zullen nooit vrede hebben, noch gerechtigheid en waarheid vinden, zoolang wij niet op de eenig ware bron zien en van deze oerbron ontvangen.

Joseph F. Smith.

ONDER DE MARTINI.

En zij kwamen terug.

Het kon niet anders of na het zeer geslaagde uitstapje van de vorige maal, had het O.O.V.-bestuur al weer heel spoedig de stoute schoenen aangetrokken en kwamen zij met het snoode plan voor den dag om andermaal een bezoek aan Leeuwarden te brengen.

Aldus kwamen wij op den ochtend van de 7e September wederom te samen. Blijkbaar zat de straffe tegenwind van de vorige keer de deelnemers(sters) nog in de kuiten (of was het in 't geheugen?), want nu ging de reis per trein, wat toch ook zijn goede zijde had, want thans mochten wij ons verheugen in het gezelschap van eenige oudere kerkleden, iets wat wij zeer op prijs stelden. Ook onze O.O.V.-overziener in het Gem.-Bestuur, Oud. T. Drent, verschaftte ons deze eer. In den trein werd al terstond bewezen, hoe kan het ook anders, dat de Heiligen der Laatste dagen een zingend volk zijn.

Volgeladen met dezen geest en energie werd het natuurlijk weer een feestdag. Daar waren zij weer, onze Friesche vrienden uit Leeuwarden, Harlingen en Sneek, allen opgekomen om met ons van dezen dag te genieten. Vooral de Avonddienst mocht zich in een groot aantal aanwezigen verheugen, niet miader dan 14 vreemdelingen waren aanwezig. De advertentie had wonderen verricht. De Gron. O.O.V. bracht het Evangelie met Geest en talent, sprekende en zingende. Vooral onze zanger, Br. Feenstra, — ja, al heeft Utrecht ons van één onzer beste zangers beroofd (pronken zij nu niet met andermans veeren?), wij hebben er nog een die er wezen mag — liet zich weer van zijn beste zijde kennen.

Is het een wonder dat de klok het tijdstip van vertrek weer aanwees eer wij er erg in hadden. Veel te vlug naar onzen zin moesten wij wederom afscheid nemen van deze hartelijke broeders en zusters. Wie heeft ons eigenlijk verteld dat de Friezen zoo stijf en stug zijn? Wij hebben er nooit iets van bemerkt. Het kan toch eigenlijk niet anders, alles wat van de Friesche klei komt is toch immers puik.

Ten afscheid nog een afspraakje onder elkaar, Friezingen, als wij volgende keer weer komen, hopen wij ook eens iets van U te mogen hooren. Afgesproken? Tot volgende keer dan.

(Tusschen haakjes, jongens, die soep van Zr. Koopmans was weer buitengewoon, we zullen toch heusch nog eens terug moeten).

Genealogische Zondagschoolles voor 26 October 1941

LES 2.

LIEFDE EN RECHTVAARDIGHEID.

„Want zie, dit is mijn werk en Mijne heerlijkheid om de onsterfelijkheid en het Eeuwige Leven van den mensch tot stand te brengen.”

Mozes 1 : 39.

Twee van de kenmerkende eigenschappen van onzen Hemelschen Vader zijn Zijn onbegrensde liefde voor Zijne kinderen en Zijn volmaakte rechtvaardigheid. Beide eigenschappen bepalen in niet geringe mate onze verhouding tot Hem en wij wenschen daarom in deze les beide eigenschappen te behandelen.

Goede aardsche ouders achten het zich als grootste taak in het leven gegeven over hun kinderen te waken en hen met raad en daad op 's levens pad terzijde te staan. Het is hun „werk en heerlijkheid” het geluk van hun kinderen mogelijk te maken. Zij zien vol trots op hen neer, wanneer zij slagen in het leven en groot is hun droefheid, als de kinderen goede raad negeeren en het juiste pad verlaten.

En met dit aardsche voorbeeld voor oogen, hoe begrijpelijk wordt ons niet het aan het hoofd van deze les aangehaalde woord van God tot Mozes, als wij hebben leeren verstaan kinderen te zijn van Hem, die in Zijn gevoelen zooveel zuiverder en verhevener is dan wij eindige menschen. Uit alle handelingen van onzen Hemelschen Vader blijkt, dat Hij het niet bij deze woorden gelaten heeft, maar alles gedaan heeft, zelfs Zijn eenigen Zoon den schanddood heeft prijsgegeven, om onze onsterfelijkheid en

het Eeuwige Leven, dat wil zeggen, de hoogst denkbare vorm van geluk en glorie in het Celestiale Koninkrijk, tot stand te brengen.

De Heere heeft ongetwijfeld de macht al Zijn kinderen het Eeuwige Leven te geven; moeten wij Zijn liefde zóó verstaan, dat Hij het Eeuwige Leven eenmaal voor alle menschen, rechtvaardigen en onrechtvaardigen, tot stand zal brengen?

De mensch, als kind van God, is een redelijk wezen, kennende goed en kwaad, en begiftigd met een vrije keuze om het goede te doen of het kwade na te jagen. Vol liefde helpt Vader ons bij al onze moeilijkheden, indien wij geholpen willen zijn; vol toewijding geeft Hij ons van Zijn groote kennis, indien wij gewillig zijn ons hiervoor ontvankelijk te stellen; dikwijls straft Hij ons met straffe hand om ons de gevolgen van zonde en overtreding te doen gevoelen, hopende, dat de mensch tot inkeer zal komen en op zijn verkeerde wegen zal terugkeeren. Maar hoe lief de Heere ons ook heeft, Hij kan en wil ons niet tot zaligheid dwingen. Hij kan en wil ons helpen en inspireeren in alles waarin wij ons voor Zijn hulp en inspiratie ontvankelijk stellen, maar nimmer zal hij ingrijpen, waar de mensch zelf tot handelen in staat is.

Door het zoenoffer van onzen

Heiland werden de gevolgen van het breken van een wet in den Hof van Eden, de dood, opgeheven en werd het alle menschen, die dit aardse leven ontvangen, mogelijk gemaakt te zijner tijd hun lichaam weder op zich te nemen. De mensch kan in deze niets van zichzelf doen en het is louter door genade alleen, dat onze lichamen eenmaal tot onsterfelijkheid zullen verrijzen. De onsterfelijkheid is inderdaad voor alle creaturen tot stand gebracht.

Het Eeuwige Leven zal echter slechts aan diè mensch worden gegeven, die in dit leven heeft getoond zich te willen onderwerpen aan de wetten van dit Koninkrijk van God, welke hen in het Evangelie van Christus gegeven zijn. Christus' bloed zal dan alleen ons reinigen van alle zonden, indien wij Hem als onze Verlosser willen erkennen, onze zonden willen verzaken en aan alles willen voldoen, wat Hij ons geboden heeft.

Lezen wij thans de woorden, opgeteekend in Alma 41 : 3—10.

Duidelijk blijkt, dat onze Vader bij Zijn oordeel niet alleen rekening zal houden met de bereikte resultaten hier op aarde, maar bovenal met het verlangen in ons hart om een waarachtig kind van Hem te zijn. De mensch is niet in gelijke omstandigheden geboren op aarde, maar hij, die tien talenten ontvangen heeft, zal méérdere daarboven moeten verantwoorden dan hij, die er vijf ontvangen heeft. Indien beiden echter vol verlangen zijn den Heere alles te geven, wat zij met hun talenten kunnen bereiken, zal de Heere hen als getrouwe

dienstknachten in Zijne heerlijkheid doen ingaan.

En indien de Heere rechtvaardig is — en Hij is rechtvaardig — zullen niet alleen de levenden, maar ook de dooden het Evangelie leeren kennen en hun kans krijgen het te leven, opdat zij ook eenmaal geoordeeld zullen kunnen worden gelijk de levenden in het vleesch. Dit alles is slechts mogelijk, indien er een doelbewust leven is na den dood, waarin de geesten der gestorvenen het Evangelie hooren, zich kunnen bekeeren en deel kunnen hebben aan alle zegeningen, welke hun levende broeders en zusters door gehoorzaamheid aan het Evangelie ontvangen. Voor God zijn alle menschen gelijk, de dood beteekent slechts een overgang van de eene sfeer naar een andere als noodzakelijke gebeurtenis in de eeuwige ontwikkelingsgang van den mensch en het is logisch aan te nemen, dat de Heere, Die Zijn kinderen, waar zij zich ook bevinden, even lief heeft, een voorziening heeft getroffen, opdat de milliarden gestorvenen, die in hun aardleven nimmer van het Evangelie gehoord hebben, het alsnog in hún oord zullen hooren en daar alles ontvangen, waar zij als oprechte kinderen van God recht op hebben.

Laten wij onze oogen opslaan tot onzen Vader in den hemel, die goed is en vol liefde tot ons, laten wij Hem vragen ons te helpen zóó te leven, dat Hij tevreden over ons kan zijn en dan, als wij onzen strijd ten goede gestreden hebben, zal Hij ons vol liefde tot Zich nemen en ons alle geluk en heerlijkheid geven,

welke Hij in Zijn vaderhart voor Zijn getrouwe zonen en dochteren heeft weggelegd.

Wij willen den Heere dienen en Zijn groot heilsplan helpen verwezenlijken. Wij stellen ons voor als

Taak 1 de namen op te schrijven van de leden van ons eigen gezin, van dat van onze ouders, onze grootouders, onze ooms, kortom van zoovele families, als wij door directe informatie kunnen te weten te komen, benevens alle geboortedata en zoo noodig sterfdata en de namen van de vaders en moeders van de ouders

van deze gezinnen. Vraag Uw leeraar of de Genealoog in Uw gemeente, hoe ge dat het beste kunt noteeren, neem in ieder geval voor elk gezin een apart bloc-notevelletje en breng deze bij de volgende les mede. Indien meerdere kinderen of ouders aan deze lessen deelnemen, laten zij dan deze taken onderling verdeelen, b.v. één voor vaders zijde en één voor moeders zijde het werk doen. Draal niet langer met deze grootste taak aller tijden aan te vangen, niemand onzer weet, hoe korten tijd ons nog gegeven zal worden.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ingezegend.

Te Den Helder werd op 21 September j.l. door Ouderling N. Snel ingezegend: Anna Catharina, dochter van Pieter Prins en Anna Catharina Kossen.

Te Dordrecht werden op 7 September j.l. ingezegend door Oud. D. v. d. Waal: Adriana; door Oud. J. Th. Kelfkens: Adrianus, en door Oud. J. v. d. Merwe Sr.: Elizabeth, kinderen van Willem Knoop en Elizabeth v. d. Waal.

Doopdiensten.

Tijdens een op 21 September 1941 te Schiedam gehouden doopdienst werden gedoopt door br. P. Vlam: Heber, Adolf Ariën Vlam; Geertruida Maria Grandjean; Maria van Vliet; Johanna Margarethe Coomans; Johannes Filippus en Adrianus Hekking; dezen werden respectievelijk bevestigd door br. P. Vlam, br. J. M. P. J. Verstegen, br. A. van Vliet, br. G. A. Coomans en br. A. Hekking.

Door br. Pieter v. d. Meide Sr. werden gedoopt: Benjamin v. d. Meide; Boudevijn Johannes Jelderda; dezen werden resp. bevestigd door br. P. v. d. Meide Sr. en br. A. P. de Jonge. Door br. J. J. Claus werden gedoopt: Hendrika Christina Klumper en Margrieta Jelderda; dezen werden resp. bevestigd door br. J. J. Claus en br. A. Hekking.

Door br. Durk G. Visser werd gedoopt Pieter Visser en bevestigd door br. J. Claus.

Door br. L. Plaizier werden gedoopt Pieter en Jannetje Voogd, dezen werden resp. bevestigd door br. L. Plaizier en br. C. J. van Luijk.

Door br. L. Verburgh werden gedoopt: Helena en Martina Geertruida v. d. Toolen, dezen werden resp. bevestigd door br. Verburgh en br. J. M. P. J. Verstegen.

Door br. G. L. de Jong werden gedoopt Geerke de Jong en Pieterella Knoop, dezen werden bevestigd door br. M. Dalebout.

Tijdens een te Almelo op 28 September j.l. gehouden doopdienst werden door Oud. J. H. van Weerd gedoopt en bevestigd: Milford Laverl en Jan Hendrik van Weerd.

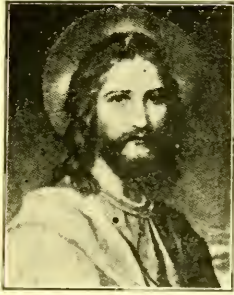
Wij heeten al deze leden, met een wensch voor Gods rijkste zegeningen, van harte welkom.

45-Jarige Echtvereniging.

Op 26 October a.s. hopen br. Jacob Louis den Exter en Zr. Anna den Exter-Jongen den dag te herdenken waarop zij vóór 45 jaren in het huwelijk traden. Zij werden beiden op 11 Nov. 1922 gedoopt door Oud. H. Landwaard. Het adres van dit jubileerende echtpaar is: Kameliastraat 19, Rotterdam-Zuid.

Wij wenschen hen op dezen dag en voor den komenden tijd Gods liefdevolle zegeningen.

Gezegend Kerstfeest.

Want Hij is als een rijsje voor
Zijn aangezicht opgeschoten, en
als een wortel uit een dorre
aarde; Hij had geene gedaante
noch heerlijkheid; als wij Hem
aanzagen, zoo was er geen
gestalte, dat wij Hem zouden
begeerd hebben.   Jes. 53 : 2.

Gelukkig Nieuwjaar.

Adventslied

door A. WAPENAAR

O Gij, die zijt mijn diepst verlangen,
Genees mij van verlangenspijn!
Mijn hart, bereid om U t' ontvangen,
Weet, dat Uw komst zal vrede zijn!

Gij, Gij alleen kunt mij verblijden,
Uw licht verdrijf' mijn duïsternis!
Laat Heer, mij dan niet langer lijden
De pijnen van dit bang gemis!

Wil toch dit arme hart U kiezen
Ter schaam'le krib, o Godlijk kind!
'k Wil om U alles wel verliezen,
Als Gij daar plaats ter woning vindt!

Dat zou een zoete stilling geven
Van mijner zielebittre pijn!
O Heiland, om in mij te leven,
Wil ook in mij geboren zijn!

Stil dan welhaast dat sterk verlangen,
Waardoor G' Uw plaats reeds hebt bereid!
Vol deemoed zal ik U ontvangen,
Uw komst zal wezen zaligheid!

O Gij, die zijt mijn diepst verlangen,
'k Wacht al mijn heil alleen van U;
Mijn hart, bereid om U t' ontvangen,
Ligt voor U open; o, kom nu!

Ik zal, o Heer, met ziel en zinnen
Uw zaalgen dienst zijn toegewijd,
En 't leven nieuw met U beginnaen,
Als Gij in mij geboren zijt!

HET VISIOEN VAN DEN KEIZER

van SELMA LAGERLOF

Vertaald door MARGARETHA MEYBOOM

Het was in den tijd dat Augustus Keizer in Rome was en Herodus Koning in Jeruzalem.

Toen gebeurde het, dat een grootsche, heilige nacht over de wereld nederdaalde. 't Was de donkerste nacht, die ooit iemand gezien had; men zou kunnen denken, dat de heele aarde in een kelder terechtgekomen was.

Het was onmogelijk het water van het land te onderscheiden en men kon den meest bekenden weg niet vinden. En dat kon ook niet anders, want van den hemel kwam geen enkelen lichtstraal. Alle sterren waren thuis gebleven en de lieflijke maan had haar gelaat afgewend.

En even diep als de duisternis was de doodsche stilte. De rivieren staakten haar loop, de wind bewoog zich niet en zelfs de espenbladeren hadden opgehouden te trillen.

Had iemand aan den oever van de zee gestaan, hij zou gezien hebben, dat de golven niet meer op het strand sloegen, en wie in de woestijn gekomen was zou het zand niet hebben hooren knarsen onder zijn voeten.

Alles was versteend en hield zich onbewegelijk om den heiligen nacht niet te verstoren. 't Gras durfde niet groeien, de dauw kon niet vallen, de bloemen waagden het niet hun geuren uit te ademen. In dien nacht jaagde geen enkel roofdier, beten de slangen niet, blaften de honden niet. En wat nog heerlijker was, geen van de levenlooze dingen zou de heiligheid van dien grootschen nacht hebben willen verstoren door zich tot een boozen daad te leenen. Geen looper zou een slot hebben kunnen opensteken en geen mes bloed vergieten.

Juist in dien nacht kwam in Rome een kleine groep menschen van het keizerlijk paleis op den Palatin, en nam den weg over het Forum naar het Kapitoel.

In den afgeloopen dag hadden namelijk de raadsheeren den Keizer gevraagd of hij er iets tegen had, dat zij hem een tempel bouwden op den heiligen berg van Rome. Hij wist niet of het den goden behaagde, dat hij een tempel zou hebben naast den hunne en hij had geantwoord, dat hij eerst door een nachtelijk offer aan zijn beschermgeest hun wil in deze zaak wilde uitvorschen. Hij was het, die nu, vergezeld door enkele vertrouwden, dit offer ging brengen.

Augustus liet zich in zijn draagstoel brengen, want hij was oud en de vele trappen van het Kapitoel vermoeiden hem.

Hij hield zelf de kooi met duiven in de hand, die hij zou offeren. Geen priesters of soldaten of raadsheeren volgden hem, alleen zijn naaste vrienden. De fakkeldragers gingen voor hem

uit, als om een weg door 't nachtelijk duister te banen en achter hem kwamen slaven, die het drievoetige altaar droegen, de kolen, de messen, het heilige vuur — en alles wat er verder voor het offer noodig was.

Onderweg sprak de keizer opgeruimd met zijn vertrouwden, en daarom lette niemand van hen op de zeldzame, ademlooze stilte van den nacht. Eerst toen ze op het bovenste gedeelte van het Kapitoel de ledige plaats bereikten, die voor den nieuwen tempel was afgezet, openbaarde het zich voor hen, dat er iets ongewoons was. Dit kon geen nacht zijn als alle andere, want boven op den rand van de rots zagen zij een allerwonderlijkst wezen.

Ze meenden eerst, dat het een oude vergroeide olijfstam was; toen meenden zij, dat een oeroud steenen beeld van uit den Jupitertempel naar buiten op de rots gekomen was. Eindelijk meenden zij, dat het niemand anders kon zijn dan de oude Sibylle. Zoiets ouds, verweeds, reuzengroots hadden zij nog nooit gezien. Die oude vrouw was verschrikkelijk om aan te zien. Als de keizer er niet bij geweest was, waren ze allen naar hun legersteden gevlucht. „Zij is het”, fluisterden ze elkaar toe, „die zoo veel jaren telt als er zandkorrels aan de kust van haar geboorteland zijn. Waarom is zij juist van nacht uit haar grot te voorschijn gekomen”

„Wat zal zij den keizer en het rijk voorspellen, zij, die haar profetieën op de bladeren der boomen schrijft en weet, dat de wind orakelspreuken brengt tot hen, aan wie ze zijn afgezonden?”

Zij waren zóó bang, dat allen op de knieën zouden zijn gevallen met het voorhoofd op den grond, als de Sibylle ook maar een enkele beweging gemaakt had.

Maar zij zat doodstil alsof zij levenloos was. Ze zat aan den uitersten rand van de rots neergehurkt en zag, met de hand voor de oogen uit in den nacht.

Zij zat daar, alsof zij op de rots geklommen was, om iets, wat heel in de verte gebeurde, beter te kunnen zien.

Hoe kon zij iets zien in zulk een nacht? Opeens merkten de keizer en zijn gevolg, hoe diep de duisternis was. Niemand kon een handbreed voor zich uitzien.

En wat een stilte, wat een ademlooze stilte. Zelfs het dofse bruisen van den Tiber konden ze niet hooren. Maar 't was alsof de lucht hen wilde smoren; het koude zweet parelde op hun voorhoofd en hun handen waren stijf en machteloos.

Zij dachten: „Er moet iets vreeslijks gebeuren.” Maar niemand wilde toonen, dat hij bang was en allen zeiden tot den keizer, dat dit een goed teeken was: de heele natuur hield den adem in om den nieuwen God te begroeten.

Zij drongen er op aan, dat Augustus zich haasten zou met het offer en zeiden, dat de oude Sibylle zeker uit haar grot was opgestegen om zijn beschermgeest te begroeten.

Maar de waarheid was, dat de oude Sibylle zoo verdiept was in een visioen, dat zij niet eens wist, dat Augustus op het Kapitoel

gekomen was. Zij was met haar geest in verre landen en het was haar, alsof ze daar over een groote vlakte ging. In het donker stootte zij met den voet onophoudelijk tegen iets, dat zij voor bosjes gras hield. Zij boog zich neer en voelde met de hand. Neen, dat waren geen bosjes gras, maar schapen.

Zij liep tusschen groote kudden slapende schapen.

Nu bemerkte zij het vuur der herders. Dat brandde midden op het veld en zij zocht den weg er heen. De herders lagen bij 't vuur te slapen en naast hen lagen de lange spitse staven, die zij gebruikten om de kudde tegen wilde dieren te beschermen. Maar die kleine dingen met de glinsterende oogen en de dikke staarten, die naar het vuur slopen, waren dat geen jakhalzen? En toch slingerden de herders hun staven niet naar hen, de honden slieden door, de schapen vluchtten niet en de wilde dieren legden zich ter ruste naast de menschen.

Dit zag de Sibylle; maar ze wist niets van wat er achter haar op den berg gebeurde. Ze wist er niets van, dat men daar een altaar bouwde, de kolen aanstak, wierook strooide en dat de keizer de eene duif uit de kooi nam om haar te offeren. Maar zijn handen slieden en hij kon den vogel niet houden. Met een enkele wiekslag maakte de duif zich vrij en verdween in 't duister van den nacht. Toen dat gebeurde, zagen de hovelingen wantrouwend naar de oude Sibylle. Zij meenden, dat zij dit ongeluk bewerkt had.

Konden zij weten, dat de Sibylle steeds bij 't kolenvuur der herders meende te staan en dat ze nu luisterde naar een zwak geluid, dat door den doodstillen nacht klonk van uit de verte? Ze hoorde het lang, eer ze merkte, dat het niet van de aarde kwam, maar van den hemel.

Eindelijk hief zij het hoofd op en toen zag ze lichtende, schitterende gestalten daarboven in 't donker voortglijden.

't Ware kleine scharen engelen, die liefelijk zingend en als zoekend heen en weer vlogen over de wijde vlakte.

Juist terwijl de Sibylle naar het engelengezang luisterde, bereidde de keizer een nieuw offer voor. Hij waschte zijn handen, reinigde het altaar en liet zich de andere duif geven. Maar hoewel hij alle krachten inspande om haar vast te houden, gleed het lichaam van de duif door zijn handen en de vogel steeg op in den ondoordringbaar duisteren nacht.

De keizer was ontzet.

Hij viel op zijn knieën voor het leege altaar en bad tot zijn beschermgeest.

Hij riep hem aan om kracht, om de ongelukken af te wenden, die deze nacht scheen te voorspellen.

Ook hiervan had de Sibylle niets gehoord. Zij luisterde met heel haar ziel naar het engelengezang, dat al sterker klonk. Eindelijk werd het zóó krachtig, dat het de herders wekte. Zij hieven zich overeind op de ellebogen en zagen glanzende scharen van zilverwitte engelen zich boven hen in 't donker bewegen in lange golvende rijen, als trekvogels.

Sommigen hadden luiten en violen in de hand, anderen cithers en harpen, en hun lied klonk zoo vroolijk als kinderlachen en zoo zorgeloos als leeuwerikgekwel. Toen de herders dat hoorden, stonden ze op om naar de stad op den berg te gaan, waar zij woonden om van het wonder te vertellen.

Zij trachtten vooruit te komen op een smal slingerend pad, en de oude Sibylle volgde hen. Opeens werd het licht op den berg. Een groote heldere ster fonkelde er midden boven, en de stad op den bergtop glinsterde als zilver in het sterrenlicht. Al de rondzwervende engelenscharen haastten zich daarheen onder jubelkreten en de herders versnelden hun schreden en liepen zoo snel als zij konden.

Toen zij de stad bereikt hadden, vonden zij de engelen verzameld boven een lagen stal met een rieten dak en de naakte rots als achterwand. Daar stond de ster boven en daarheen stroomden steeds meer engelen samen. Sommigen zetten zich op het rieten dak of sloegen neer op den steilen bergwand achter het huis, anderen zweefden er klapwiekend over. Hoog, heel hoog was de lucht, lichtend van stralende engelenvleugels.

Op hetzelfde oogenblik, dat de ster ontvlamde boven de bergstad, ontwaakte de geheele natuur en de mannen, die op de hoogte bij 't Kapitoel stonden, konden niet nalaten dat op te merken.

Zij voelden frissche, maar streelende koelten door de lucht gaan, liefelijke geuren stegen op om hen heen, de boomen ruischten, de Tiber begon te bruisen, de sterren straalden en de maan stond plotseling hoog aan den hemel en verlichtte de wereld. En uit de wolken kwamen twee duiven neerdalen en zetten zich op de schouders van den keizer.

Toen dit wonder gebeurde, stond Augustus op in fiere vreugde, maar zijn vrienden en slaven vielen op de knieën.

„Ave, Caesar!” riepen zij. „Uw beschermgeest heeft U geantwoord. Gij zijt de God, die aangebeden moet worden op het Kapitoel.”

En de hulde, die de verrukte mannen den keizer toejubelden, klonk zóó luid, dat de oude Sibylle het hoorde. Dit wekte haar uit haar visioenen. Zij stond op van haar plaats aan den rand van de rots en ging op de menschen toe. Het was alsof een donkere wolk uit den afgrond was opgestegen en over den heuvel neergedaald. Zij was vreeselijk in haar ouderdom. Ruige haren hingen in dunne vlokken om haar hoofd, de gewrichten der ledematen waren uitgezet; en de donkere huid bekleede rimpelend, hard als boombast, haar lichaam. Maar geweldig en eerwaardig was zij, toen zij, toen zij den keizer tegemoet ging. Met de eene hand vatte zij hem om den pols, met de andere wees zij naar het verre Oosten. „Zie”, beval zij hem. En de keizer hief de oogen op en zag. De ruimte opende zich voor zijn blikken en zij drongen door tot het land in het verre Oosten. En hij zag een armoedigen stal onder den steilen rotswand en in de open deur eenige herders, die geknield lagen. In den stal zag hij een jonge moeder op

de knieën voor een kindje, dat op een stroobos op den grond lag. „Ave, Caesar!” zei ze met een hoonlach.

„Daar is de God, die op den heuvel van het Kapitoel zal worden aanbeden.”

Toen deinsde Augustus achteruit alsof hij een krankzinnige voor zich had. Maar de Sibylle veranderde in een machtige profetes. Haar doffe oogen begonnen te branden, ze hief haar handen ten hemel, haar stem veranderde, zoodat die niet meer haar eigen scheen, maar een klank en een kracht had, die de wereld over had kunnen klinken.

En zij sprak de woorden, die ze uit de sterren scheen te lezen: „Op den heuvel van het Kapitoel zal Hij aanbeden worden, die de wereld vernieuwt. Christus of anti-Christus, maar geen onvolmaakte menschen.”

Toen zij dit gezegd had, ging zij heen van de door schrik verslagen mannen, liep langzaam den berg af en verdween.

Maar Augustus liet den volgenden dag 't volk streng verbieden een tempel voor hem op het Kapitoel te bouwen. In plaats daarvan richtte hij er een heiligdom op voor het pasgeboren kind en noemde dat: „Altaar des Hemels”, Ara Coeli.

VOOR JONGE OOGEN

★ EEN HEEL KLEIN STERRETJE

door PAULINE GREENAWALT MALEHORN

De wolken, de maan en andere sterren hebben eens getracht een zwak sterretje te verleiden om niet te schijnen in den nacht toen Jezus geboren werd. Het zwakke sterretje bleek een sterk sterretje te zijn want het deed haar kleinen plicht en werd daardoor „de Ster van Bethlehem” voor een ziek meisje, die niet naar de echte ster kon gaan kijken. Dit was haar beloning.

Op een Kerstavond zat ik wat te droomen voor de haard, toen er iets vreemds gebeurde. Terwijl ik wat wegdoezelde schrok ik plotseling wakker van een zacht doch duidelijk geluid: knars, knars, knars. Ik hield me zoo stil als een muisje, want ik dacht dat misschien het Kerstkindje een verrassing kwam neerleggen. Maar neen, het was het Kerstkindje niet. Het geluid kwam uit den hoek van de kamer waar de Kerstboom stond. Deze maakte dit geluid tegen het raam om de pop en het sneeuwmannetje, het beertje en de fluweelen hond en al de andere diertjes die in den boom hingen wakker te maken. Het gelukte, want ik zag dat ze allemaal rechtop gingen zitten en keken naar de zilveren ster, die in den top van den boom hing. Het sterretje begon een verhaaltje te vertellen; ik deed alsof ik sliep maar luisterde mee en dat is wat ik hoorde:

Heel, heel veel jaren geleden riep op een nacht de koningin van de lucht de sterren tezamen. „Deze nacht”, sprak ze, „is zóó belangrijk, dat ze alle eeuwen door in de herinnering zal blijven. Daar ver op de aarde zal vannacht in een stal, een baby worden geboren, die door vele menschen bemind zal worden. Heel lang geleden is dit reeds voorspeld en deze nacht zal een van u allen worden aangewezen om drie wijze mannen door de woestijnen aan de voeten van dat Kind Jezus te brengen.”

„O, wij weten wel wie dat zijn zal”, riepen de sterren in koor, terwijl ze wezen naar een groote schitterende ster die al was begonnen te schijnen, „het is de Avondster”.

„Ja”, zeide de koningin, „de Avondster”, want zij kan het helderste licht geven. Alle andere sterren mogen echter net als altijd schijnen zoo mooi als ze kunnen.” Dan keerde de koningin terug naar haar paleis in de lucht en liet haar kinderen aan zich zelve over.

Zoo gauw als de koningin was weggegaan begonnen de groo-tere sterren te mopperen. „Wij willen niet schijnen, ons licht wordt toch overschaduwd door de „Avondster”.

„Wij willen niet schijnen”, echoden de middelgroote sterren. „Wij gaan weg uit de lucht, dan heeft de „Avondster” de ruimte.

„Wij willen niet schijnen”, huilden de kleine sterretjes. „Niemand merkt ons ooit op, en vannacht heelemaal niet.”

Tusschen de kleinere sterren was een heel klein sterretje. „Ik zal wel schijnen” zeide ze. „De koningin van de lucht heeft mij een heel klein lichtje gegeven, ik wil dit gebruiken. Zij vertelde ons dat we ons werk gewoon moesten verrichten. Ik wil mijn plicht doen, ook al ziet niemand mij.”

„Ho, ho”, lachten de groote sterren.

„Ha, ha”, lachten de middelgroote sterren.

„Hè, hè”, lachten de kleine sterretjes.

Terwijl de sterren lachten verdwenen ze en lieten de kleine ster alleen.

Even later zeilde de maan door de lucht en kwam dicht bij de kleine ster. „Kom, ga slapen”, zeide ze, „ik zal je wiegen in een heerlijk zacht bedje.

„O neen, dat doe ik niet”, zeide het heel kleine sterretje, „ik moet in dezen nacht der nachten mijn plicht doen.”

„Ho, ho”, lachten de sterren, die zich wiegden in de zilveren armen van de maan, „niemand zal je zien.”

Toen ging de maan ook weg.

Daar kwam een groote donkere wolk aan. „Kom, ga lekker slapen”, zeide de wolk. „Ik zal je in een heerlijk zachte deken wikkelen.”

„Neen”, antwoordde het heel kleine sterretje, „ik ben wel klein, maar ik kan toch een lichtje geven.”

„Ha, ha”, lachten de sterren, rollend in de zachte wollendeken, „je lichtje verdwijnt toch geheel in het groote licht.”

Aan de Oostelijke hemel kwam een groot licht te voorschijn. Het wandelde langzaam, heel langzaam langs het donkere lucht-

ruim. Begeleid door dit licht liepen drie wijze mannen door de woestijn. Voort en voort ging de groote schitterende ster. Voort en voort gingen de drie wijze mannen met hun kameelen.

Zij kwamen ten laatste in een land, Judea genoemd. Langs de heuvelen waren eenige herders hun schapen aan het bewaken. Toen zij de groote ster zagen en het verlichte pad er onder, rende één van hen naar huis om zijn familie te vertellen wat er gebeurde. De vrouwen, jongens en meisjes gingen allen naar het dak om het wonderse schouwspel te zien.

In de familie van Issachar was een ziek meisje, Esther. De moeder en de broers gingen naar het dak om te kijken naar de ster van Bethlehem. Zij dachten dat Esther sliep, maar deze was wakker en hoorde wat ze elkaar vertelden. Ze bleef heel stil liggen tot ze weg waren gegaan. Dan lichtte ze haar ziek hoofdje, bleek en mager van de doorgestane koortsen, zoo hoog mogelijk op en kon een klein stukje van de lucht zien. O wonder, daar boven de heuvelen zag ze een lichtje pinkelend tegen de donkere lucht. „O, hoe heerlijk”, riep ze uit, „het komt aan dezen kant van het huis zoodat ik het zien kan.”

„Wat was dat prachtig”, riepen de moeder, Joël en Joshua, toen ze weer binnenkwamen.

„Ik heb het ook gezien”, zeide de zieke Esther, met een overglansd gezichtje. „Ach, wat zou ik graag de kleine baby Jezus willen zien.”

Haar moeder glimlachte maar zei geen woord. Zij wist dat het niet de Ster van Bethlehem geweest kon zijn die Esther gezien had, want die stond te hoog in de lucht. Zij had een heel klein schitterend sterretje gezien dat heel alleen aan den Westelijken hemel stond.

„Ik ben zoo gelukkig”, murmelde het heel kleine sterretje, toen het in slaap viel. „Ik heb een klein ziek meisje gelukkig gemaakt. Toen zij mij zag, zag ze de Ster van Bethlehem. Ik ben blij dat ik mijn plicht deed.”

KERSTFEEST, OUDE JAAR

1941

*Daar is uit 's werelds duist're wolken,
Een licht der lichten opgegaan.*

De droeve en verschrikkelijke tijden van thans verbieden mij bijna de woorden te citeeren door de engelen gezongen, en toch hoe grootsch, hoe schoon en hoe verheven waren die tonen, die daar in Bethlehem in het nachtelijk uur door het luchtruim klonken:

„Eere zij God en vrede op aarde in den menschen een welbehagen!”

Hebben deze woorden voor alle menschen geen aangename

en verheven klanken, woorden die eenmaal verwezenlijkt zullen worden als vrede en blijdschap de aarde bedekken zal.

O zeker, voor groot en klein hebben deze waardevolle en groote beteekenis, omdat al de beloften Gods, gemaakt aan het menschdom op dat groote Vredesfeest in herinnering worden gebracht.

Gods Zoon was geboren, door de profeten van ouds verkondigd, die werelden geschapen had. De Zoon, gekomen om de zondenlast van het menschdom op zich te nemen, en den mensch gelegenheid te verschaffen terug te keeren tot dien Vader vanwaar Hij gekomen was.

Geboren in een stal, Hij, de Koning der koningen en Heer der heeren. Hij, de Man, die zieken genas, die blinden ziende maakte, de lammen en kreupelen deed loopen, ja zelfs de dooden deed opstaan en de banden des doods deed verbreken.

Voor Hem was als kind geen plaats in het logement, als jongeling geen plaats in Jeruzalem en als man geen plaats in de wereld. Veroordeeld door Pilatus en door de Joden aan het kruis genageld, waar Hij voor de zonden der menschen een wreeden dood stierf.

Zou dan deze groote Profeet tevergeefs geleefd hebben?

Zou dan het „Licht der lichten”, dat scheen door 's werelds duist're wolken, alleen gekomen zijn om voor altijd uitgebluscht te worden?

Gode zij dank, neen!

Hij, die genoemd werd: „Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vredevorst”, heeft de banden des doods verbroken en is naar den Vader gegaan om plaatsen te bereiden voor hen, die het Licht der lichten gehoorzaam is geweest.

Zouden wij als Heiligen der Laatste Dagen dat groote Licht dan niet volgen?

O zeker, want wij weten dat dit ons alleen den vrede zal kunnen geven, niet alleen op de aarde, maar ook in ons hart, een vrede, die alle verstand te boven gaat.

Laat ons dan Kerstfeest vieren, al is het onder kanongebulder en bombardementen, want wij hebben het voorrecht door de duistere wolken een Licht te zien schijnen, dat nimmermeer gedoofd zal worden.

Een licht dat door vele menschen niet begrepen en verworpen wordt, omdat zij liever de duisternis hebben dan het „Wonderbaar Licht.”

*

Het jaar 1941, vol van wederwaardigheden en vol van ellende en verdriet, zal over enkele dagen achter ons zijn. Het scherm valt. Een blad van ons levensboek is weer omgeslagen en er is door ons weer een mijlpaal in dit leven afgelegd, met al zijn lief en leed, met al het goede en kwade door ons verricht.

Is het niet goed aan het einde van een zoo'n gewichtig jaar onze daden te overzien en onszelf af te vragen, of er misschien niet iets goed te maken is?

Hebben wij gedaan wat onze plicht was tegenover God en den mensch?

Zoo niet, vraag dan uw Hemelschen Vader in uw gebed om vergeving, en tracht het oude jaar goed te maken, want gij weet, zoolang wij nog in het leven zijn, hebben wij het voorrecht alles te kunnen doen en de beloften, door ons gegeven, kunnen nog in daden omgezet worden.

Hebben wij in dit jaar zegeningen ontvangen, dan dient God daarvoor gedankt te worden, die alleen den lof en dank toekomt.

O zeker, teleurstellingen zullen ook uw deel geweest zijn. Verdriet en beproevingen zullen u zeker niet gespaard hebben, en wellicht vele verwachtingen den bodem ingeslagen.

Velen van u zullen hebben ondervonden, dat alles als een kleed zal verouden en dat niets op de aarde zijn stand zal behouden, en dat wat uit stof is een eind neemt.

Velen van u zullen op den Oudejaarsavond nederzitten en overdenken wat ontvangen en ontnomen is.

Als wij dan met Job kunnen zeggen: „De Heere heeft gegeven en genomen, maar Zijn naam zij geloofd”, dan zal het goed met ons zijn.

*

Zeker kunnen wij zeggen, dat God dit jaar in het Kerkelijk leven met ons was en dat Hij ons rijkelijk gezegend heeft.

Drie en veertig personen mochten wij tot den doop brengen en onze broeders en zusters noemen. Al onze vergaderingen mochten normaal gehouden worden, ja zelfs viel hier en daar op te merken, dat het aantal die de Kerkdiensten bezochten hooger was dan het vorig jaar.

Een bijzondere gebeurtenis en verblijdend teeken is wel o.a., dat er in verschillende gemeenten een corps zendelingen aangesteld mocht worden, die gewillig waren des Meesters Evangelie te verkondigen, en dat het bedrag aan ontvangen gelden hooger was dan in 1940, waardoor het Zendingsbestuur in staat was verschillende verbeteringen in onze kerkgebouwen aan te brengen.

Voor al deze groote zegeningen danken wij in de eerste plaats God, die ons in staat stelde, Zijn werk te bevorderen. Maar tevens zijn wij u, zusters en broeders dank verschuldigd, die bijgedragen hebben die zegeningen deelachtig te kunnen worden. Ook gij hebt daarvoor uw krachten, tijd en opofferingen gegeven.

Ik wensch u allen een gezegend Kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar. Moge iedereen voortgaan getrouw zijn en haar plicht te doen tot het bevorderen van het groote Evangelieplan. En indien wij het geluk hebben gehad voorspoed en zegeningen in dit jaar te hebben ontvangen en het ons toegestaan is een werkzaam aandeel te hebben gehad in het werk des Heeren, laat ons dan niet in eigen kracht roemen, of in hetgeen wij verricht hebben, maar gedenken dat alle eer en heerlijkheid toekomt aan onzen Vader in den hemel, den Gever van alle goede gaven.

J. SCHIPAANBOORD.

KERSTMIS 1941

—Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen.

Jesaja 9 : 1.

Nu zijt wellescome... Zou het waar zijn?

Ach, het is zoo mooi, zoo verheffend te kunnen zingen de schoone Kerstliederen. Plechtig, ja majestueus ruischen de zware orgeltonen door het kerkgebouw. Met devoot geheven gezichten luisteren mannen, vrouwen en kinderen naar de blijde Kerstboodschap:

... „Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijnen schouder... Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn.” Aandachtige, stil verzaligde kinderoogen weerspiegelen den glans der brandende kaarsen in den versierden Kerstboom, die daar staat in stillen luister. Honderden stemmen verkondigen het „Eere zij God in den Hooge, vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!”

En in de wereld daarbuiten gaat een deel der menschheid onder in bloed en tranen.

Waarom toch, waarom? Ziehier waarom.

Het is zoo gemakkelijk te zingen:

Nu zijt wellescome, Jesu lieven Heer.

Maar het is niet waar! Hij is niet welkom. Nu evenmin als 2000 jaar geleden. In de harten van enkelen, ja! Gelijk bij die enkelen als Petrus, Jacobus en Johannes. Maar in de harten der volkeren? Neen! Het Licht kwam tot hen, doch zij begrepen het niet. En daarom maakten zij zichzelf iets, dat zij licht noemden, doch het was duisternis. En duisternis omhult de harten der menschen.

En toch Kerstfeest? Ja, **toch** Kerstfeest, het feest der wedergeboorte van het licht, welke geboorte aanstaande is, ook in de harten der menschen. Want zij zullen een licht zien, zij die wonen in het land van de schaduwen des doods. En gij, getrouwe, plichtvervullende leden van Christus' Kerk, en vooral gij, nieuwbeneemde zendelingen, zult de bakens zijn, die hen, die in duisternis zijn, den weg zullen wijzen! Deze taak is edel en goed. Verheugt u hierover en viert uw Kerstfeest in stille vreugde en plechtigen ernst. Het is het feest van uw Meester, wiens komst gij helpt voorbereiden.

Dan kunt ge in rustig vertrouwen het Nieuwe Jaar ingaan.

A. D. JONGKEES.

KERSTMIS 1941

Het feest des Lichts.

Het Licht schijnende in een duistere wereld, welke het niet begrijpt.

Wij, die niet van de wereld willen zijn, wij getuigen van dit Licht.

De tijden, zooals wij die nu beleven, zijn wel heel donker en wij putten levensmoed en levenskracht uit deze getuigenis omtrent het Licht.

„Ik ben het Licht der wereld, die in Mij gelooft zal leven, ook al ware hij gestorven.” Dit zegt Jezus van Zichzelf en wij, die weten dat Hij waarlijk is, zooals hij van Zichzelf sprak, wij prijzen onzen Hemelvader voor dit Licht.

Hij, de Zoon des Allerhoogsten, werd geboren in een stal, als Zoon van de Maagd Maria. Zijn pleegvader was Jozef, de timmerman. Hoewel beiden, Maria en Jozef uit het koningsgeslacht van David zijn, konden de geboorte van den Christus en de omgeving, waarin Hij zou opgroeien bijna niet eenvoudiger zijn.

Maar toch waren er vele gebeurtenissen welke wezen op het zeer bijzondere van deze geboorte. Daar was om te beginnen de aankondiging aan Maria: „Wees gegroet Maria, de Heer zij met U. Gezegend zijt gij onder de vrouwen.” Zoo luidde de aanhef van den groet van den Engel, die aan de toekomstige Moeder des Heeren het groote bericht kwam brengen. En dagelijks nog wordt door de belijders van den Katholieken eeredienst dit „Ave Maria” talloze malen als een gebed herhaald.

Ook Elizabeth werd tot op zekere hoogte van het wondere gebeuren in kennis gesteld.

Dan was daar het jubelend Engelenkoor met het zoo hartroerende en voor de wereld tot nu toe „onvervulde” „Vrede op aarde.”

Het teeken van de schitterende ster was voor vele wachtenden een bewijs, dat een groote intelligentie zijn intrede in de stoffelijke wereld had gedaan.

Het Boek van Mormon verhaalt ons hoe er in den nacht, waarin het Licht der Wereld geboren werd, geen duisternis was op het Amerikaansche halfmond. (Boek van Mormon III Nephi 1 : 12, 13, 14 en 15).

Sindsdien was er immer een schare menschen, die van het Licht in de duisternis getuigden. Met blijde harten, vol **innerlijke** vrede en ongekende vreugde, want Gods Zoon bezocht de menschen. Hij kwam met Zijn wondere Heilsboodschap, de blijde tijdingen van het Eeuwige Evangelie.

Soms mag het schijnen of Zijn licht de wereld gaat verlaten of reeds verlaten heeft. Wij, als Heiligen der laatste Dagen, weten beter. Wij kunnen zingen en juichen van het opnieuw verschijnen van het **volle** licht. Hij bezocht na Zijn hemelvaart

deze aarde diverse keeren. De meest glorievolle verschijning was die van den Vader en den Zoon aan den jongen profeet Joseph. En graag doe ik het Boek der Nieuwe Openbaringen, ons Leer en Verbonden, in Afdeeling 110 van een heerlijke verschijning des Heeren getuigen. Wij lezen daar onder meer: „Wij (Joseph Smith en Olivier Cowdery) zagen den Heer staan..... onder Zijn voeten was een plaveisel als van zuiver goud..... Zijn oogen waren als een vlam vuurs, het haar Zijns hoofds was wit gelijk de reine sneeuw, Zijn aangezicht overtrof de glans der zon en Zijne stem was als het geluid van een geruisch van groote wateren, de stem van Jehova zelf, zeggende: Ik ben de eerste en de laatste, die leeft en die verslagen werd, Ik ben Uw voorspraak bij den Vader.”

Inderdaad schijnt het Licht ook thans. Zijn Kerk vervult de taak Lichtdraagster te zijn door hare leden. Laat daarom de heilsboodschap uw harten doortrillen en vertelt de blijde mare aan allen, die maar willen hooren.

Mogen vooral de broeders- en zusters-zendingen in 1942 opnieuw met veel succes getuigen van het licht. Aan hen is een zeer bijzondere en heilige opdracht gegeven. Mogen temidden van ons volk uwe wegen zich afteekenen als lichtende banen. „Hoe lieflijk zijn de voeten dergenen, die blijde tijdingen verkondigen.

Aan alle broeders en zusters een blij Kerstfeest toegewenscht en een door God rijkelijk gezegend Nieuwjaar.

Versaagt nimmer! Hij heeft de duisternis reeds overwonnen!

P. VLAM.

Alvorens het verwisselen van de jaren 1941-1942 plaats vindt, zullen wij één dezer dagen herdenken de geboorte van Christus te Bethlehem, wat ruim negentien eeuwen geleden is. De Geest van den Meester wordt nog steeds overal gevoeld en beïnvloedt de wereld ten goede. Wij weten, dat als wij trachten zijn leeringen te volgen en in zijn voetstappen te wandelen, wij onder alle omstandigheden in dit leven, vreugde en vertroosting zullen vinden.

Donkere wolken gaan over ons en het schijnt, voor ons oog ten minste, dat het komende jaar niet veel licht zal brengen in die donkerheid. Toch zullen wij niet werkeloos neerzitten, wij zullen en willen voortbouwen om Gods Koninkrijk, wat zoo nabij is, uit te breiden.

Voor het jaar dat achter ons ligt kunnen wij den Vader in den Hemel danken, dat Hij ons van de noodigste behoeften heeft voorzien. Dankbaar mogen wij zijn, dat wij in Zijn wijngaard hebben mogen arbeiden en dat, ondanks alle verduistering, het groote licht dat in ons leeft, niet verduisterd is geworden.

Het bijna afgelopen jaar 1941 heeft van de Moeder veel geduld en opoffering gevraagd. Het is niet gemakkelijk voor hen, steeds weer te bedenken, hoe haar gezin in het noodige te voorzien. Maar de ware Mormoonsche vrouw gaat biddend en werkend, steunend op haar Heiland, door het leven en daardoor valt die taak haar licht. Ondanks alle zorgen hebben zij hun dienst gegeven niet alleen in hun gezin, maar ook in hun Kerk.

Dankbaar kunnen wij terugzien op den arbeid door de Zusters in 1941 verricht. Vele kleedingstukken zijn gemaakt en uitgegeven, vele zieken en weduwen bezocht en troost gegeven. Zij die deelgenomen hebben in het bestudeeren der lessen, zullen weten dat zij daardoor kennis hebben ontvangen en kunnen beter voortgaan de beproevingen des levens te doorstaan. De bereidwilligheid van de Zusters zoowel als Broeders om ons te helpen in dit werk wordt meer door ons gewaardeerd, dan wij onder woorden kunnen brengen.

Wij vragen voor het komende jaar 1942 Uw aller medewerking in onze ledenwervingsactie en alle mogelijke plannen die U voorgesteld zullen worden.

De Z.H.V. groeit in geestkracht en neemt toe in ledental. Het werk zal blijven groeien indien liefde voor God en onze medenatuurgenoeten de eerste plaats in onze harten inneemt. Werkt allen mede, opdat, wanneer het Eeuwfeest gevierd wordt, het 100.000ste lid geboekt kan worden.

Wij smeeken Godes zegen voor U af in het jaar 1942.

Het Hoofdbestuur Z.H.V.

ZONDAGSSCHOOL

Wederom naderen wij met rasse schreden het einde van 1941. Als wij ons slechts bij ons geliefd Z.S.-werk willen bepalen, dan mogen wij met vreugde terugdenken aan de vele prettige oogenblikken, welke oud en jong in de Z.S. mochten doorbrengen en beleven; denken wij slechts aan het onvergetelijk half uurtje tijdens de conferentie te Amsterdam, alwaar onder de bekwame leiding van br. N. Snel jong en oud een liedje leerde zingen.

Al de prettige oogenblikken zijn zeker voornamelijk te danken aan de allerwege zoo spontaan gegeven medewerking.

Bij persoonlijke ontmoetingen kwam in de geheele zending overal de echt L.D.-hartelijkheid tot uiting, welke onze kerkleden zoo bijzonder kenmerkt. Bij een verblijf in de noordelijke provincies werd, ondanks de huidige tijdsomstandigheden, zelfs de oude gastvrijheid rijkelijk ondervonden.

Vele ernstige en vaak diepgaande problemen werden onderling besproken. Dit alles tezamen schenkt ons het vertrouwen voor de toekomst, omdat wij hieruit de leering mogen trekken, dat, ondanks alles, het Evangelie onder de leden niet aan waarde heeft verloren, maar misschien met nog meer getrouwheid wordt nagestreefd. Dit willen wij ook voor het komende

jaar doen! De moeilijkheden overwinnen, samenwerking zoeken en waar noodig verbeteren, met als einddoel de leer van Jezus Christus in en buiten de Z.S. leeren en onderwijzen en dan vooral naleven.

Dit einddoel vinden wij in onze Z.S., alwaar oud en jong die lessen uit het Evangelie worden onderwezen, welke ons de **volheid** van het plan van Zaligheid bekend maken. Laat ons deze kennis paren aan de daad en vreugde en heil zullen altijd ons deel zijn.

Als Uw medewerkers in het Z.S.-werk, wenschen wij U allen prettige Kerstdagen en vooral een rijk gezegend Nieuwjaar.

R. SCHIPPERS.

H. IJLST.

J. V. O. O. V.

Met beide handen grijpen wij de gelegenheid om U, getrouwe medewerkers langs dezen weg te ontmoeten. Het jaar spoedt zich wederom als zoovelen vóór hem ten einde. En wederom bij het naderen van dezen mijlpaal nemen wij ons voor, zijn opvolger **beter** te gebruiken. Zeer vele fouten zijn wij ons bewust als goede Laterdaagsche Heiligen. Dit bewust zijn is de noodzakelijke grondslag tot progressie en verbetering. Het jaar 1941 zou het jaar der aanzwellende stormen genoemd kunnen worden. Stormen waaraan vele Heiligen lichamelijk en geestelijk zijn ondergegaan of in elk geval geschaad.

Het waren zij, die niet voldoende vertrouwen hadden in de goddelijke leiding van hun voorgangers welke door den Heere zijn uitverkoren de Heiligen in deze lage landen te leiden. Ondanks dit alles staat de Kerk vast en groeit tegen alle verdrukking in nog steeds in kracht en ontwikkeling. De O.O.V. is tot meerdere activiteit opgeroepen en zij heeft deze oproep aanvaard en leden en vriendinnen bezetten de vergaderingen. Er is leven en vreugde te vinden. Vanwaar geen georganiseerde O.O.V. is bereiken ons brieven der zusters om ook de kans te hebben in de rij van Arenleesters of Bijenkorfmeisjes te worden opgenomen. De geest van Zion is uitgestort over het geheele volk en dringt ons Arenleesters en Bijenkorfmeisjes, Uw Hoofdbestuur heeft hoge verwachtingen van Uw arbeid als gij getrouw en gehoorzaam de Gemeente- en Zendingautoriteiten zult ondersteunen en volgen. Vernieuw Uw verbond met de Kerk wanneer straks de Kerstboom zal spreken van de hoop en het licht hetwelk het Christuskind in de harten van allen wil brengen. Hebt een zeer gelukkig en blij Kerstfeest en betreedt het nieuwe jaar met een verzameling van de schoonste gedachten en ideeën. God zegene U, onze zusters en vriendinnen voor Uw liefde en toewijding.

Uw zusters in het Hoofdbestuur der J.V.O.O.V.:

J. P. v. d. VEUR—v. d. HAZEL.

J. ANJEWIERDEN—COPIER.

J. M. O. O. V.

Met innige dankbaarheid voor alles wat ons in het bijna afge-
loopen jaar gegeven werd, nemen we de pen ter hand om onze
O.O.V.-leden en zij die dit in het nieuwe jaar worden — dus
alle Laterdaagsche Heiligen in deze lage landen! — een gezegend
Kerstfeest en gelukkig Nieuwjaar te wenschen.

Moge het ons gegeven zijn in rustige huiselijke sfeer van het
oude Kerstverhaal — dat toch steeds nieuw blijft — te genieten.

Weer zal die vlot of gebrekkig verhaalde geschiedenis ons de
nederigheid Gods, maar ook Zijn onbegrijpelijke grootheid doen
voelen. Wij zullen weer gevoerd worden tot die Koninklijke
wieg ('n kribbe) en 's werelds kostbaarste troon ('n kruis).

Er zal weer gezongen worden van „Eere zij God in de hoogste
Hemelen” en óók van vrede op... neen géén ironie — van vrede
in het **harte**. Want dan pas kunnen de blijde Kerstmisdagen een
gezegend Kerstfeest vormen.

Wie spreekt van de Inluider onzer jaartelling, heeft het dus
óók over het nieuw aanbreekende jaar.

Voor vele menschen was **dit jaar** een zwaarder proefschoon
dan ooit. Helaas faalden sommigen, geloovende dat hun juk te
zwaar was. Anderen echter torsten blijmoedig hun juk. Heber J. Grant

'n Nieuw jaar — nieuwe frissche gedachten. 'n en toe angstig
in ons O.O.V.-werk, Jong leven in de Kerk. ners werpende

Jeugd en Zion. Niets is zoo onweerstaanbaar als de
Uw vuur. volpen, als het

Een nieuw jaar. met het weer.

Een nieuwe mijlpaal. : feestgangers,

Hoeveel nog? O O V

Doet er niet aan toe. Wij volharden en — trekken tot den
Heilsdag gloort, immer voort!

Met dezen geest worde het nieuwe jaar begonnen!

Het J.M.O.O.V.-H.B.:

JAN COPIER Jr.

JOH. L. ROOZEMOND.

Jeugdwerk

Een groet en een bede om zegen gaat in deze moeilijke dagen
van ons naar U uit en wij zijn vol vertrouwen, dat spoedig, veel
spoediger dan velen denken, een gelukkige toekomst zal aan-
breken voor hen, die thans getrouw hunne plichten doen. Zij,
die hun hoop en verwachtingen stelden op het tegenwoordige
menschengeslacht, zijn wel zeer teleurgesteld geworden en een
groot verlangen komt in ons op de komende generatie die idealen
te kunnen geven, welke haar sterk zal maken om te strijden tegen
de aanvechtingen van haat en verderf, welke thans de beschaving

in gevaar brengen. En deze taak, het hoeden van onze kleinen, is als een groote en voorname taak door onzen Hemelschen Vader in onze handen gelegd. De Kerk van Jezus Christus, die ons ouderen zooveel steun in onze moeilijkheden geeft, heeft zich ook het lot van onze kleinen aangetrokken en in hare mooie Jeugdorganisatie de mogelijkheden geschapen het jonge kind te leeren trouwe en eerlijke menschen in de Kerk en maatschappij te worden. Is het niet jammer, dat vele ouders hun kinderen zoo weinig van deze klassen laten profiteeren, dat vele klassen ontvolkt en zich zoo weinig goede leiders en leidsters voor dit mooie zendingswerk beschikbaar stellen? Het kleine kind is ontvankelijk voor alle indrukken en kneedbaar in de handen van den goeden pottenbakker. Hoe ouder het echter wordt, hoe minder het bereid is invloeden van buiten af op zich te laten inwerken en dan zullen wij het betreuren, dat wij bij onze kinderen niet reeds op jeugdigen leeftijd den grondslag hebben gelegd, waarop zij later een goed en Gode welgevallig leven kunnen opbouwen.

Dat 1942 zich zal verheugen in een grooten opbloei van ons zoo mooie Jeugdwerk, dat hopen en bidden Uw zusters

P. C. BELT—NIJKIEL, Presidente.

P. RIEBEEK—'T HART, 2e Raadgeefster.

beter te geb
goede Laterda
grondslag tot
jaar der aanzv
waaraan vele
of in elk geva

Het waren
goddelijke leid

GENEALOGIE

Het is in deze dagen, welke meer dan eenigen anderen tijd in het jaar de menschen tot nadenken stemmen, dat wij ons afvragen hoe onze levenshouding moet zijn te midden van de tallooze verschrikkingen van den oorlog, welke thans vrijwel de geheele wereld in vlam heeft gezet. Vol afgrijzen wenden wij ons af van het zinlooze afslachten van zoovele kinderen van God en toch weten wij deze dingen de voorboden te zijn van de spoedige komst van onzen Heiland, wanneer haat en verschrikking zullen overgaan in een Vrederijk, waar alle rechtvaardige menschen een toevlucht zullen vinden. Is het niet beter onze zorgelijke gedachten opzij te zetten en vol vrouwen op onzen Hemelschen Vader ons te verheugen en ons voor te bereiden op dit Koninkrijk, dat haastig is te komen? Ons hiertoe voor te bereiden beteekent nu getrouw en vol liefde onze plichten te doen, goede en nederige menschen te worden en dan zal voor ons oog de zon breken door de woest dreigende wolken van ellende en wee en onze harten, thans kil en verloren temidden van het trieste wereldgebeuren, weder rust en vrede geven.

Zeer waarschijnlijk zal, wanneer deze regels in druk verschijnen, de laatste slagboom tusschen ons, die het verlossingswerk voor de dooden ter harte gaat, en onze tempels zijn gevallen.

Het jaar 1942 zal daarom een jaar zijn van ernstige voorbereiding en genealogischen arbeid om, zoodra de Heere ons nog een korten tijd zal vergunnen, wij gereed zullen zijn vele namen voor dit heilige werk naar de tempels te kunnen zenden. Gij Heiligen, die toen de gelegenheid daar was, verzuimden Uw plicht tot Uwe dooden te vervullen, bereid U, omdat, als de Bruidegom zal komen, Uwe lampen brandende bevonden zullen worden.

Dat de Heere ons spoedig vrede moge geven.

G. T. RIEBEEK, President.
J. ANJEWIERDEN—COPIER,

Secretaresse.

O.O.V. Openingsconferentie

12 OCTOBER 1941

Leuze 1941-1942: Hetgeen, waarin wij volhardden, valt ons steeds gemakkelijker te volbrengen, niet omdat de aard van den arbeid zich heeft gewijzigd, maar omdat wij in kracht zijn toegenomen.

Levensspreuk van Pres. Heber J. Grant.

Door velen is zeker nog gedurende den nacht af en toe angstig geluisterd naar tegen de vensters der slaapkamers werpende regenvlagen, welke, door een gierenden wind geholpen, als het ware voorspellen wilden, dat het mis zou blijven met het weer. Maar ziet, een stralende herfstzon begeleidde de feestgangers, die Zondag 12 October naar de Maasstad togen ter O.O.V.-conferentie-Kerkdienst.

Het weer bleef dien dag ongedacht schoon en aldus was het al blijdschap in en om ons. Het Kerkgebouw was meestal doorgoten met een gouden lichtgloed, welke dankbaar werd aanvaard en weerspiegeld in de gezichten van de ruim 500 Heiligen en vrienden, die met elkander vergaderd waren.

Bleven de gezichten der Rotterdammers in den aanvang zorgelijk bewolkt door de uitgestane angsten der achter hen liggende dagen, allengs nam toch de vreugde de overhand en bleven er slechts weinigen, die niet over hun innerlijke zorgen heen kwamen.

U zult het reeds goed begrepen hebben. De O.O.V.-openingsconferentie is een enorm succes geworden. Sommigen kwalificeerden haar als „echt ouderwetsch”.

De gezamenlijke koren waren nog bezig met repeteeren, toen de belangstellenden begonnen binnen te stroomen. Reeds toen was het een feest aanwezig te zijn. Boven het podium prijkte de leuze voor dit seizoen, door de vaardige hand van br. de Junker uit Utrecht geschilderd binnen een passende omlijsting van kleuren.

Ouderling J. Schipaanboord presideerde alle vergaderingen van dien dag. De ochtendvergadering stond onder leiding van Zr. J. Anjewierden—Copier, Raadgeefster in het Hoofdbestuur der J.V.O.O.V. Door omstandigheden werd over tijd begonnen en wel met het zingen van lied 18, „Vat het Zonlicht”. Het openingsgebed sprak br. v. Zeben uit Hilversum.

Nadat de vereenigde koren hun eerste lied hadden gezongen sprak Zr. Anjewierden een hartelijk welkomstwoord. Behoudens eenige nummers, welke gewijzigd of weggelaten werden, vonden geen aankondigingen meer plaats.

Alles ging zeer vlot en geregeld. Het verwisselen der koorleden geschiedde zeer ordelijk. Het programma zelf bood een schitterende afwisseling van zang en muziek, op allerlei wijzen ten uitvoer gebracht. Het is hier niet doenlijk alles op de rij af te vermelden. Volstaan we met het bovenstaande en met de opmerking, dat allen intens genoten hebben. Of zouden anderen jaloersch worden als ik verklap welk een verassing het mannenkoor uit Utrecht (ja uit Utrecht!) en de fijne groep der Bijenkorfmeisjes uit Dordrecht voor velen was?

Machtig klonk de zang der vereenigde koren van Leiden, 's-Gravenhage en Rotterdam, welke koren om de beurt hun eigen dirigenten de leiding van het totaal zagen nemen.

Het dankgebed sprak Zr. Willy Schouten uit 's-Gravenhage.

Gedurende het vergaderen der ambtenaren en ambtenaressen, geleid door br. L. Roozmond, deden velen zich te goed aan een bord warme soep, bereid door de ijverige zusters der R'damsche Z.H.V. Gelukkig kregen ook de nu vergaderden na afloop ervan eveneens nog de gelegenheid den inwendigen mensch te versterken.

In deze namiddag-vergadering werd het O.O.V.-jaargrogramma door de verschillende leden van het Hoofdbestuur besproken en werd ruimschoots gelegenheid gegeven om van gedachten te wisselen.

De vergadering werd begonnen met twee verzen van lied 162: „Wij zijn Werkers, trouwe Werkers”. Gebeden werd door br. De Jong uit Dordrecht. Tot slot werd gezongen het laatste vers van lied 162.

Dankgebed door Oud. P. Vlam.

De laatste Kerkdienst, welke bijna op tijd, dus om 3 uur A.M. begon, was als 't kon nog beter bezet dan de morgendienst; geen plaatsje bleef open. Het was een verheffend schouwspel, zooveel Nederlandsche Heiligen bijeen te zien.

Geleid werd door br. J. Copier uit Utrecht, President van het Hoofdbestuur der J.M.O.O.V., die liet beginnen met het zingen van lied 21: „Vreugdelied”.

Gebeden werd door br. A. P. de Jonge, gemeente-Pres. van Rotterdam.

De sprekers en spreeksters van dezen middag werden afge-

wisseld door zang- en muzieknummers. Het werd andermaal een rijk gevarieerd klankfeest. De eerste spreker, die door een zangnummer was voorafgegaan, was br. v. Thielen uit Dordrecht. Zijn onderwerp was: „Waar geen profetie is, is het volk ontbloot”. Het is vreugdevol, aldus spr., te behooren tot een kerk, welke leert, dat God zich nog met den mensch bemoeit en waarvan de leden dit ook weten. Gods Profeten zijn in deze Kerk.

Laat ons trouw zijn aan onze leiders en niet twifelen. Petrus liep eerst over het water, maar verzonk ten slotte door twijfel gekweld. Zijn „Help mij!” werd onmiddellijk door den Heere verhoord. Christus wil ook ons redden.

Br. J. J. Claus uit Den Haag besprak: „Waarom gelooven wij in hedendaagsche openbaring”. God is dezelfde, gisteren, heden en voor eeuwig”. Met Hem is ook Zijn openbaringswil en -macht eeuwig. Waarom zou er in een tijd, waarin dit zoo broodnoodig is, geen openbaring zijn? De hemel is niet gesloten, kan niet gesloten zijn. Ook het Bijbelwoord spreekt van voortdurende openbaring. Spr. wijst op Amos 3 vers 7 en weerlegt de foutieve verklaring van Openbaring 22 vers 18 en 19: Ons volk getuigt, dat God opnieuw van den Hemel heeft gesproken.

Zr. Anjewierden—Copier had tot thema: „Waarom dienen wij trouw te zijn en waar leeren wij dit? Spreekster getuigt van het leedwezen van zr. v. d. Veur, de Presidente van het Hoofdbestuur der J.V.O.O.V. niet aanwezig te kunnen zijn om dit onderwerp zelf te behandelen. De trouw aan laterdaagsche openbaringen leeren wij in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en nergens anders. Deze Kerk leert de noodzaak van geestelijke ontwikkeling van ieder lid en gebruikt daarvoor den voor dit doel bestemden Sabbatdag in de eerste plaats. Ook de O.O.V. stelt zich deze ontwikkeling ten doel. De getuigenis van de waarheid onzer laterdaagsche Openbaringen doet ons trouw zijn er aan. Laat ons ook onze kinderen helpen deze getuigenis te verkrijgen.

Vervolgens sprak br. Roozmond, Raadgever in het Hoofdbestuur der J.M.O.O.V. en wel over: „Dankbaarheid voor de openbaringen van morgen en heden”. Machtige openbaringen zijn ons ook nu gegeven. Het boek Leer en Verbonden staat vol schoone waarheden. Spr. bespreekt eenige ervan en meer in het bijzonder het Woord van Wijsheid. Beschouwt verder het woord Evangelie, hetgeen blijde boodschap beteekent en weet aan iedere letter van het woord een hooge beteekenis te geven. Hoe dankbaar moeten wij zijn voor al dit ons van God gegevene en hoe blijde kunnen wij in de toekomst andere openbaringen verwachten.

Het woord werd nu gevoerd door br. J. Copier, de President van het Hoofdbestuur der J.M.O.O.V. Deze had tot onderwerp: „Gehoorzaamheid aan hedendaagsche Kerkleiders”. Alle waarheid is waard geleerd te worden. Toch is er verschil. Want de waarheden voor onzen geestelijken groei zijn van niet te vergelijken waarde. Deze zijn bestemd om door alle eeuwigheid met

ons mee te gaan. Het Evangelie van Jezus Christus bevat alle heilige waarheid. Hiervan behoort elke Heilige der Laatste Dagen een groote kennis te bezitten en eveneens wijsheid om deze kennis toe te passen. Dit is intelligentie. De O.O.V. doet een beroep op allen. Spreker richt zich in het bijzonder tot de M.-mannen en Meester M.-mannen en beziet nog eens de M.-mannen-leuze. De gegeven en nog te geven openbaringen zullen ons helpen deze leuze na te volgen. Een der voornaamste beginselen daarvan is gehoorzaamheid aan de leiding der Kerk. Wij gaan aanstonds van hier en staan dan weer midden in de wereld. Laat ons gereed zijn voor den strijd en het zout der aarde blijven. Herauten van de Kerk van Christus.

Het was zuster T. Hartman—Spaans van de Leidsche gemeente, die de nieuwe O.O.V.-leuze tot onderwerp had. De zin dezer leuze is volharding, een begrip vol beteekenis. De Heilige Schrift spreekt dikwijls over volharding. In gebed en in geloof, „Hij, die volhardt tot het einde toe, zal zalig worden”. Dus zelfs de zaligheid is van volharding afhankelijk. Moelijkheden verwekken door volharding grooter kracht. Geeft niet bij eerste tegenslag, bij eerste gevoel van tegenzin, een taak op. Elk werk moet goed gedaan worden. Vooral geen schijn: van buiten fiks, van binnen niks. Geen zelfbedrog en afschuiven op anderen. Aanpakken en volhouden! Volharding heeft belooning in zichzelf, namelijk toenemen in kracht. Spr. geeft voorbeeld uit eigen ervaring. Ook de O.O.V. moet door volharding opnieuw gaan bloeien. Zij herinnert zich vroegere O.O.V.-tijden. Er was toen iets bereikt, hoewel de leiding nog niet tevreden was. Buiten de Kerk schenen anderen sneller op te schieten. Deze zijn nu verdwenen, wij beginnen opnieuw op te bloeien en zijn nog in staat onze idealen te verwerkelijken. Dus de kansen nu gegrepen en stap voor stap voorwaarts. Het huidige Bestuur weet uit vorige ervaringen wat het beteekent stuwende krachten te zijn. Dit moet. Weest niet willoos, doch gewillig. Op uitnoodiging van spr. werd gezamenlijk de leuze opgezegd.

Br. Vlam, tweede Raadgever in het Zendingsbestuur, begon met te vertellen hoe hij gekomen was om een volle feestdag te genieten en hoe schitterend dit gelukt was. 't Begon al bij het repeteeren der koren 's morgens. Een golf van vreugde kwam het hart beroeren, en dankbaarheid kwam boven om in staat te zijn gesteld een steentje bij te dragen in dit groote werk. Spr. vertelde hoe het Hoofdbestuur steeds meer de behoefte had gevoeld het O.O.V.-werk te bevorderen. Hij had zich over dezen onbewusten drang verwonderd, totdat een dezer dagen de oplossing kwam. Een brief van een der oud-zendelingen uit Zion vertelde, hoe door de Kerkleiders alle pogingen worden in het werk gesteld om de jeugd meer en beter aan de Kerk te binden. God had dezelfde inspiratie hierheen doen komen. De O.O.V. is hiertoe het aangewezen instrument en kan niet gemist worden.

Spr. vertelde hoe in zijn eigen geboortestad juist vele der jongeren van de Kerk waren afgedwaald door het gemis in de gemeente van datgene, waaraan de jeugd nu eenmaal behoefte heeft. Gedurende hun bezoek aan Salt Lake City maakten spr. en echtgenoot de groote O.O.V.-Juni-conferentie mede. Grooter en grootscher gebeurtenis is bijna niet te bedenken. In de volkomen gevulde tabernakel waren duizenden en nog eens duizenden jonge menschen bijeengekomen. Het groote koor bestond alleen uit de jeugd. Te midden daarvan onze Profeet, omringd door Raadgevers en Apostelschaar als zichtbaar getuigenis van hun wetenschap, dat de **O.O.V. een deel van het Godsplan** is in deze dagen. Ook in Nederland ontvingen vele der jongeren hun getuigenis door middel van de O.O.V. Dit zegt toch ook wel iets tot de meer behoudenden onder de ouderen! Daarom de O.O.V. met alle macht gesteund. Ook gij, die aan den kant staat en toeziet, steeds beloovende te gelegener tijd wel eens mee te doen. Laat uw Meester niet langer wachten. De tijd komt, dat gij **smeeken zult** om mede te **mogen** doen. Speelt niet met uw lidmaatschap van de Kerk. Gij verliest oneindig meer aan de Kerk, dan de Kerk aan U. Gods werk schrijdt ook zonder U voorwaarts en zal, Satan ten spijt, nimmermeer van de aarde verdwijnen.

Br. Jongkees, 1ste Raadgever in het Zendingsbestuur, vertelde van een spreuk, welke hij eenmaal in een der Christenkerken opmerkte, luidende: Een in het noodige, vrij in het onzekere, toch in alles de liefde. Vooral het vrij in het onzekere trof spr. Dus hoe meer onzekerheid, hoe grooter de vrijheid. Deze vrijheid wordt nu door tallooze menschen uitgeleefd. Echter niet in de Kerk van Jezus Christus. Voor ons geldt het antwoord door Petrus aan zijn Heer gegeven: „Gij zijt Christus, de Zoon des levenden Gods”. En de Meester zeide: „Zalig zijt gij Simon bar Jona. Vleesch en bloed hebben u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. Op deze Petra (= vaste rots der goddelijke openbaring (V.)) heb Ik Mijn Kerk gebouwd”. Tot in alle eeuwigheid zullen openbaringen het fundament der Kerk vormen. Door gebrek aan profetie, komt het volk ontbloot en daardoor in onzekerheid, meenende vrij te zijn in hun doen en laten. Zekerheid verschaft een juist inzicht, dus voert tot juist handelen.

Zoodra God spreekt houdt eigen vrijheid van handelen voor den geloovige op. Voor hem geldt dan Gods wil. Na vele eeuwen van duisternis schijnt weer het licht der openbaring. De boodschappers van dezen nieuwen tijd trekken bij duizenden de wereld in en aldus werden talloozen gewaarchuwd. Deze hebben het gehoord en dienen zich hiervan rekenschap te geven.

Ook de O.O.V. zal ons helpen de wegen des Heeren te zien en te bewandelen. Daardoor kunnen wij gaan langs veilige, afgebakende wegen.

De laatste spreker van dezen grooten dag was Pres. J. Schipaanboord, onze Zendingsleider. Deze begon met te vertellen in

welken korten tijd dit kerkelijk feest moest worden voorbereid. Hierdoor ontstond een angstig gevoel van twijfel aan 't welslagen ervan. Vooral de repetities der koren vergden veel tijd en toewijding. Gelukkig werkt het weer dezen dag mee en is het zonschijn in en voor ons. Wij leeren ook weer hieruit, dat wij moeten volharden in het goede en God zal ons helpen. Spr. verwees naar de geschiedenis van Koning Salomo. God vroeg dezen wat hij zich wenschte als gave voor 't leven en Salomo verlangde wijsheid. God gaf hem die en veel meer nog daarboven. Hij bestuurde zijn volk in oprechtheid voortreffelijk. Zijn goddelooze opvolgers brachten onrust onder het volk en de ongerechtigheid nam toe. „Gerechtigheid verhoogt een volk, doch zonde is een schandvlek der volkeren”. Aan ons is ook dagelijks de keus. Wat kiest gij? Zonde of gerechtigheid?

Laat ons de gerechtigheid verkiezen. Vele zegeningen zullen dan ons deel zijn, zoowel hier als in de toekomstige wereld. Daar zullen wij eenmaal worden tot paalen in de kroon van God.

Laten wij tezamen arbeiden uit liefde tot Jezus en een bolwerk van gerechtigheid vormen. Hierdoor zullen wij voortkomen in de opstanding der oprechten en vreugde hebben tot in alle eeuwigheid.

Na een slotzang der koren werd gezamenlijk een laatste jubelzang aangeheven. Het „Gods Geest brandt in het harte” werd met volle overgave gezongen. Uit de juich-tonen weerklonk de dankbaarheid tot God voor dezen zoozeer geslaagden geestelijken feestdag. De ontroering was op veler gezichten te lezen.

Het „amen” op het dankgebed bij monde van br. Joh. Bakker uit Amsterdam vormde een belofte en een uiting van een innig voldaan-zijn tegelijkertijd.

En toen zwermden de Heiligen weer uit, de wereld in, naar hunne haardsteden en hun dagelijkschen arbeid, maar innerlijk versterkt en opnieuw vol goeden moed. Geen werk noch strijd gevreesd!

